

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 25.01.2006. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

-Заменик тужиоца за ратне злочине Богдан Станковић,

-Пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,

-Оптужени Медић Слободан и његов бранилац адв. Перковић Мирослав,

-Друго-опт. Петрашевић Пера и његов бранилац адв. Левајац Зоран,

-Треће-опт. Медић Александар са браниоцем адв. Фајфрић Жељком,

-Четврто-опт. Вуков Александар са браниоцем адв. Левајац Зораном,

-Пето-опт. Медић Бранислав, уместо адв. Јеврић Зорана адв. Перковић Мирослав.

Опт.Медић Бранислав, јел није спорна ова замена? Да се изјасните? Јел у реду, прихватате? У реду. Хвала.

То је што се тиче оптужених и њихових бранилаца. Сад ћемо да видимо од сведока оштећених. Молимо вас позовите их да видимо ко је ту.

Добар дан свима.

Ја ћу вас сада прозвати само да утврдимо ко је дошао:

-Фејзић Хана,

-Мухић Сафета,

-Ви сте, Алиспахић Нура,

-Ви сте, Салкић Осман,

-Ви сте, затим Ибрахимовић Семир,

-Ви сте, Салкић Хана, Ви сте ту?

Значи све смо прозвали. Јел смо све прозвали који су приступили? Добро. Ја ћу вас замолити пошто морамо да саслушавамо једног по једног, не можете бити присутни док не саслушамо по реду све. Вратићете се у ову просторију у којој сте били до сада, а замолићу Фејзић Хану да остане прва да да свој исказ, па ћете један за једним долазити. Изволите. Јесте вратите их.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Сведок-оштећена ФЕЈЗИЋ ХАНА

Ви сте Фејзић Хана, јел тако? Прво ћу само да узмем Ваше основне личне податке. Име Вашег оца?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Алија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где станујете, на којој адреси?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Шпионица, Сребреник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте и кад рођени?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени, датум рођења и место?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: 1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који датум?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: 23.06.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 23.06.1958. године, место?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: рођена Пирић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, девојачко презиме. У ком месту сте рођени?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Пирићи, Братунац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Братунац? Добро. Шта сте по занимању?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, Ви ћете бити данас саслушани у својству сведока пошто сте оштећени у исто време и сведок у овом кривичном поступку.

Имате обавезу да говорите истину и да кажете све што знате што Вас будемо питали. Ја Вас поучавам да је лажно сведочење кривично дело. То сте већ били и поучени, то већ знате и да сте дужни да говорите све што знате, сем оних ствари које би евентуално Вас или неког Вама блиског изложио тешкој срамоти, кривичном гоњењу или знатној материјалној штети. Такође сте дужни да положите заклетву. Јел ту испред Вас има текст заклетве? Јел Ви причате српски језик, односно није споран језик, јел тако? Добро. Тај текст заклетве само ћете ми прочитати ако можете?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћу читати ја. Хоћете да ја читам па да Ви понављате?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана. Можете поновити. Поновите за мном. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: и да ништа од онога

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: и да ништа од онога

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: што ми је познато

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: што ми је познато

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: нећу прећутати

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Положила заклетву, неспоран језик, те да разуме.

Ви сте дали исказ, саслушани сте, јел тако у Сарајеву по замолници. Наш истражни судија је путем замолнице одредио да се саслушате у Сарајеву и ту сте дали исказ. Сећате се шта сте тамо рекли, судији тамо кад сте причалиу?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Сијећам се, али ја имам доста с мозгом поремећај па ако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви ћете све испричати само да констатујемо. Значи, остајете при оном што сте тамо рекли па ћете нама.

У свему остаје при ономе што је изјавила пред судом у Босни и Херцеговини, Тужитељство БиХ Сарајево дана 22.09.2005. године, с тим што износи:

Изволите, реците нам прво Ви с тим сте живели, ко је био у породичном домаћинству, шта се дешавало у том периоду, јел неко од ваших одлази на ратиште и све у вези тога? Знате већ шта је јел сте већ то исто причали у Сарајеву? Ево изволите?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Живела сам с мужем, са мојим сином Сафетом, са мојом кћерком Сафетом и са мојом свекрвом Хибом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у породичном домаћинству?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: У породичном домаћинству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте живели?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Живели смо у селу Мушићи, општина Сребреница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. До када сте живели тамо?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: До 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: И онда смо избегли из села кад је настало гранатирање, прешли смо у село Михаљане, ту смо живели, ту једно љето и зиму. Ја мислим у марту да смо кренули, мислим не знам баш тачан датум марта, али смо кренули за Сребреницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то 1993. година?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: 1993. Ту смо живели у дому културе, опет не знам рећи тачан датум, знам да је била зима, снијег, а љето смо преживели ту од марта то љето па опет на следећу. Кренули смо у Зелени јадар, камп кућице. Ту смо живели док нисмо кренули директно док није запуцало сад 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви заједно и даље живите?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Сви заједно, није нам нико фалио до тад. Ишли смо у Сребреницу читав дан, пребацивали се, знаш оно гранате па, идеш путем па мало склониш се, па опет кад престане и тако смо дошли до Сребренице у ноћ. Ту смо били једну ноћ у једној кући, та је кућа била изнад општине. Ту ноћ, сутрадан је запуцало опет. Моја су дјеца поспала била обоје. Од граната оно знаш звучи, ја сам их малопрекрила обоје. Мој је муж изашао напоље да види шта се дешава. Народ је трчао. Питао је тог народа зашто трчите. Кажу ево их ушли на град. Ми смо тако покренули и ми, ја пробудим дјецу. Дошли смо до ламела код болнице. Ту сам се ја изгубила. Нисам знала гдје су ми дјеца. Отишла су другом страном или нисам видела, углавном нисам, мој је син претрчао мени и рекао ми је, донео ми је воде у устима и расхладио ме је. Тад је УМПРОФОР бајаги отишао да врати те Србе. Ми смо ту код мојих ноћили ту ноћ код мог оца и матери. Ујутру је јутро свануло, можда је било 10, 11, не знам баш. Кажу пало је све одозго до општине, горе се даље не може. Народ је одлучио у Поточаре, неки су шумом, тако више се није ништа знало. Ја сам моме сину и моме мужу кухала по једну погачу и ставила сам им по килу соли, изашла сам на степенице и сјела у крај и они су поред мене прошли да ја њих нисам видела тад тог момента. Ја сам узела кћерку и свекрви и сишла сам у Поточаре и ето то је то. Више никад за њим нисам ништа чула, док није била ексхумација тела. Тад сам чула да је ту завршио јел су ми рекли у Високом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли у Високом?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Да су побијени у тим Водинским барицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годињске Баре?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја, Годињске те барице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За обојицу или само за сина?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: За сина, не за мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за мужа?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Муж је нађен у Церској у гробници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вам још нешто рекли за сина?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Нису баш они ту хтјели баш пуно само су рекли мојој кћерки да су попаљени, а од мене су то баш све тајно крили моји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били позвани на идентификацију сигурно?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били тамо?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Нисам. Била ми је кћерка и зет, нису мени дали, јел сам ја била тада у несвесном стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете ли ми само рећи Ваш син тог јутра, причате да је кренуо са оцем, шта је имао обучено на себи?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Имао је плаву тренерку коју сам му ја купила кад је био други разред, ту адидас тренерку, то је било тек тад изашле те адидаске, ја сам то њему купила као да ето има и тад му је била таман. Имао је доле сиве пантоле испод и бијеле фармерице, добио је у хуманитарној преко, а доле испод је имао сиви. Е ту тренерку сад је имао на снимку. Ту исту тренерку коју сам му ја купила кад је био други разред, мали је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А испод тренерке, јел имао нешто да ли знате?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Имао је неку мајицу, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, на ногама?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: На ногама је имао сиве пуме, друг му један сашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Патике?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Од мога мантила који сам ја имао за време мира и молио ме је да му дам тај мантил, мало је био знаш оно као плишани као нешто, оно није баш био танак пуно. Ја сам дала тај мантил, па су то момци шили један другом, знаш оно, послуживали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве боје су биле?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Па биле су овако нешто као тамно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сиво?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Јако тамно сиво, тај мантил, а сад можда је он нашао другу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све што је имао на себи што Ви се сећате, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао нешто са собом у рукама сем те погаче што сте рекли, јел носио нешто евентуално са собом?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Кило соли у руксакчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То само?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од других неких ствари, од гардеробе, од нечег било шта?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ништа није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао са собом своја лична документа?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не, није их могао ни имати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он имао година?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Он је био седми разред 1992. године, осми завршио у Сребреници, тад се нису радила никаква документа, па чак и слике нису се могле урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, колико је имао година?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Па имао је негде 16 и не знам баш који мјесец, јел је он рођен 1978. године, 03.01. то је 16 и неки мјесец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа друго, значи са собом није понео, ништа није носио, то је све што је било на њему, тако је отишао?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Шта ће понети. То је било дјете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте евентуално још нешто сазнали или чули у вези тог догађаја за њега или било шта друго?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Никад ништа за њега нисам чула. Никад ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је углавном све што Ви знате о догађају, јел тако?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас свакако морам питати, пошто сте Ви оштећени, јел се придружујете кривичном гоњењу овог предмета који иначе заступа Тужилац за ратне злочине и да ли истичете имовинскоправни захтев у овом предмету?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не разумем зашто?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад се каже да се придружујете кривичном гоњењу, значи да сте сагласни да тужилац и даље гони овај предмет, значи овакав какав је оптужен у оптужници или евентуално уколико би он одустао да би Ви то преузели једног дана ако би се то десило, значи придружујете се и имовинско правни захтев, значи то је нека, да кажемо накнада штете за све ово што сте претрпели у односу на ову погибију? Значи, истичете имовинскоправни захтев који сигурно сад не можете да определите наравно, него тек после завршетка поступка, јел тако?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Наравно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Хвала Вам. То је што се тиче мене. Сад ће Вас само питати моји чланови већа и остали. Изволите.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам Вас добро схватио рекосте да сте видели неки филм, да сте на том филму видели, препознали Вашег сина и ту одећу, ту тренеруцу, кад сте видели тај филм, у којој је то ситуацији било?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Био кад се та касета пустила.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Просте године?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Кад је се пустила прво, ја сам била у Сребреници, нисам видела читав филм, кад сам дошла кући, јер су моји крили од мене, ја сам срчани болесник. Оно чим почне они су то све знали моја кћерка и мој зет, чим почне о неким шкорпионима они пребаце. Ја сам пошла у цамију да клањам, пошла сам да узмем мараму, па кад сам погледала телевизију, погледала сам камион и мој Сајо први излази с камиона. Тад сам запомагала и одмах се изгубила.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћници изволите?
АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Сем тога у цамији што је видела, сад каже да је видела да њен сим први силази, да ли је још у некој ситуацији погледала филм и видела свог сина?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.
АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро. Хвала.
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Јер то ми не омогућава мој зет и моја кћерка што сам ја срчани болесник и дан-данас ми не омогућавају то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да филм никада нисте цео погледали у суштини?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Никад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тај инсерт у ствари кад излазе?
ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Они су цео погледали, али ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли имају пуномоћници још неко питање? Хвала вам. Браниоци изволите?
АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио госпођу да питате, председнице већа. Да ли је постојао некакав договор, да ли је супруг и син, да ли су рекли где у којем правцу иду, шта, куда ће итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то кад сте рекли то јутро кад су кренули да ли су Вам рекли отприлике где ће се кретати, у ком правцу крећу, с ким ће ићи, па евентуално са тим неким људима да иду и они, да ли су било шта рекли у смислу свог правца кретања, где имају намеру да оду?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Мени нису рекли ништа као мени, а знам, чујем од народа да су ишли према Буљину, а мени, јер су се они од мене украли, као украли. Мој је син пуно привржен био мени, више него оцу, више је волео мене него оца, тако да је се крио више од мене. Ја сам сиђела на степеницама, они су морали проћи поред мене, нису имали куд, али ја сам толико изгубљена да нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је видела некакве заробљене у Сребреници или било шта тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се. Да ли је видела?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Неке заробљене припаднике и мештане из Сребренице итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана ту кад се кренуло са тим падом или освајањем, да ли сте видели неког од заробљених у Сребреници лица који су били ту?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Заробљени у Поточарима мислиш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: не, ту у Сребреници, ту где сте ви били?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ми смо били у Поточарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке заробљенике уопште?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Нисам. Само сам видела кад групно сједи породица јел је било доста мушкараца, старији и мога сина врсте и шта ја знам, сишли су у Поточаре јел више се није знало куд ћеш и одводили су из породице нпр. заиђу двојица и кажу ти и ти и ти.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је тражила, евентуално ако је чула да су послали заробљене неке и то, да ли се распитивала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је она рекла да ништа није чула после.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: А за мога сина ја никад ништа нисам чула.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Следеће питање: Да ли јој је познато од рата када је то кренуло све од 1992. у Сребреници па до ових догађања, да ли је било некаквих општих мобилизација на том подручју Сребренице, Мушићима горе итд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви да ли је уопште такве ствари, да ли је било опште мобилизације ту кад су кренула та ратна дејства и то?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је супруг био при каквој војсци или син евентуално?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг, да ли је био припадник неке организације, да ли знате?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не, није био.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли јој је познато тамо 1992, 1993, 1994. и 1995. на том подручју да ли је било некаквих убистава са једне или са друге стране између народа војске и српске и муслиманске и тако?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја то не бих знала рећи. Било је убистава, али више од граната са српске стране.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Да, од граната.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је чула, каже да је из Братунца по рођењу?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Је.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је чула тамо за некаква убиства или како су ти међуљудски односи тамо били 1992. или 1993, 1994. између та два народа, да ли јој је познато српског, да ли је чула да је било неког убиства било којег Србина, да је муслиманска војска убила?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не знам ја то ништа.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Није чула, јел?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја о томе ништа не знам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа ја Вас молим да поставите питање сведокињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само молим Вас да се представите?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: бранилац друго-опт. Петрашевић Пере и четврто-опт. Вуков Александра. Мене занима само да ли је сведокињи опште познато ко је био командант одбране Сребренице у то време 1995. године од 1992. па тамо тих година до 1995.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је случајно познато ко је био командант одбране у Сребреници у том периоду од 1992. до 1995. године?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Од 1992. године је био Насер Орић и он је отишао за Тузлу. После је било расуло, није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је он отишао, кажете 1992. године је био, кад је он то отишао?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја мислим да је он отишао 1993., ја мислим, не знам ти то рећи кад, углавном знам да је отишао за Тузлу пребачен је.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је чула евентуално, будући да је била на том простору, да је он или неко од припадника војске којом је он командовао су чинили некакве злочине у односу на припаднике српске националности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тако нешто?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја то ништа о томе не знам.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли Вам је којим пуким случајем познато да је Насер Орић један од хашких оптуженика?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је он сада један од хашких оптуженика?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Знам.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли знате због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате због чега је у Хагу, да ли знате због чега му се суди пред Трибуналом у Хагу?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Просто ме и не занима. Мене занима моје дјете. Нек се суди сваком ко је крив. То је то.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја бих поновио оно питање које је колега Перковић, не знам како је било конотирано, да ли је било опште мобилизације у том периоду на територији Сребренице, да ли је познато сведокињи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш је такво било питање.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: 1995. мислите?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: 1995. да.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не. То је била заштићена зона.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па ко је онда био, ако би могла да одговори ко је био припадник те војске Насера Орића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово заиста не би било питање за оштећену. То би морали некога од руководећих кадрова?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Можда зна евентуално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то стварно не би било питање.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не. То 1993. је била заштићена зона до 1995. ту није било армије уопште.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, на изричит захтев мога браћеника, а и по свом личном осећању, исказујемо пијетат према жртви Фејзић Сафету, као што смо однеговали исто осећање за све оне побијене, заклане и на други начин убијене Србе на тим просторима. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли колеге ви имате питање? Немате питање? Да ли уопште још има неко питање неко? Само ћу Вас ја нешто још питати. Ви сте овде у Сарајеву кад сте били саслушани, јел су Вам биле показане евентуално неке слике и то?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није приказивано?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви рекли да сте на том филму неком, који сте Ви видели препознали Вашег сина, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ја сам га само видела кад силази из камиона. То сам видела и ту препознала нормално као своје дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад да Вам кажем. Ми имамо неке фотографије овде оштећених, значи, само лица која су том приликом погубљена. Да ли би Вам био проблем да видите те фотографије и да ли би били у стању да тако нешто урадите да би Вам евентуално показали, да ли сте спремни за тако нешто, јел то не би урадили мимо Ваше воље свакако?

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Би спремна, волела бих видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо да Вам покажемо онда.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Мада добро не видим уопште на очи. Ако је велика слика ја видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставићете овде на камеру молим вас и замолићу режију да пребаци. То су ове две фотографије па вас молим да покажете.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ако је мала слика ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас да пребаците на документ камеру.

ОШТ-СВЕДОК ФЕЈЗИЋ ХАНА: Ал мили Боже, ево га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам је заиста проблем немојте онда да показујемо слике, заиста имамо само још једну. Ако сте спремни, ако не, немојте заиста да. Донесите молим вас чашу воде. Хоћете да склонимо? Добро. Јел сте спремни да видите ову другу или да не показујемо? Добро, у реду.

Констатује се да је на слици под бројем 04/1-6073 сведок препознао оштећеног Фејзић Сафета и да је истог момента почела да плаче, због чега остале слике нису показане.

Узмите мало воде молим Вас. Пошто смо ми завршили, ја ћу само питати да ли оптужени евентуално имају неко питање? Претпостављам да немају? Да ли оптужени имају неко питање за сведока? Немају? У реду хвала. Узмите мало воде. Замолићу да помогнете. Ви можете присуствовати даљем суђењу пошто сте сада саслушани, можете отићи горе ако желите, ако не желите можете се вратити у ову просторију ако Вам је лакше, у којој сте били. Ви слободно изаберите шта би Вам више одговарало. Хоћете да присуствујете суђењу? Ја ћу Вас замолити, отпратиће Вас до овог дела где можете.

Сведок-оштећена МУХИЋ САФЕТА

Позовите молим вас Мухић Сафету.

Добар дан. Јел сте добро?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не могу бити баш добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, јел сте овако спремни, што кажу, да дате исказ пошто сте овде сада позвани да будете саслушани у својству сведока?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас само упознати са неким Вашим правима и обавезама, а то је да, пошто се саслушавате у својству сведока дужни сте да говорите истину, да нам испричате све што знате у вези догађаја, сем ствари које би Вас евентуално изложиле тешкој срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу. Разумете?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође, имате обавезу да положите заклетву. Текст заклетве се налази испред Вас, па треба да је прочитате, па ћемо потом узети Ваше личне податке?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Поучена о својим правима о кривичном поступку на дужност казивања истине, положила заклетву.

Није спорно језик да разумете, јел тако? Исти је језик још увек. Реците ми само Ваше име и презиме, значи Мухић Сафета, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девојачко презиме?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Фејзић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте и где рођени?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: 05.11.1981. године у Мушићу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац, име оца?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Сакиб.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где сада, где Вам је пребивалиште, где живите?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Шпионица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина нека?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Сребреник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Домаћица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо ову Вашу изјаву коју сте Ви дали пред Међународним кривичним трибуналом. Тамо вам је истражитељ узео ову изјаву. То је било 05. децембра 2004. године. Јел се сећате шта сте тамо рекли отприлике?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел остајете при оном што сте тамо изјавили?
ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Остаје у свему при изјави која је дата пред Међународним кривичним трибуналом у Хагу од дана 05.12.2004. године, с тим што изјављује?

Ја ћу Вас, без обзира на то, замолити да нам испричате све што знате у вези овог догађаја, пошто је ово главни претрес, остали присутни нису упознати, први пут дајете исказ. Значи, с ким сте живели у то време, ко су били чланови породичног домаћинства, до када сте живели, кад прелазите на неку другу територију и у вези самог догађаја каква су Ваша сазнања?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Лакше би ми било да ми постављате питања ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема никаквих проблема. Реците ми, пре ратних догађаја, с ким сте Ви живели заједно у домаћинству?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Отац, мајка, брат и моја нана, од оца мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, брат то Вам је Фејзић Сафет, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте тада живели?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Село Мошић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то година, до када живите ту?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: До 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава после тога?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па кад је почео рат наше село је запаљено, изгорело и ми смо побегли у друго суседно село Михољовине. Ту смо живели неко вријеме, не знам до 1993, онда смо одатле побегли у село Осмаће, ту смо били 3-4 дана и онда смо сви у Сребреницу дошли у марту 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се сместили у Сребреници?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Живјели смо у објекту у дому културе што је био прије рата, ту смо живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље сви заједно?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, али у једној просторији смо живјели моја породица, од моје мајке отац, мајка и њена два брата и други брат и четворо његово дјеце и жена. Сви смо живјели у једној соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго времена ту живите?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па можда годину дана, не знам, мало више, мање, али отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је то сад већ година?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: То је од 1993. смо ту живели, онда су Швеђани направили камп кућице у Зеленом Јадру и одатле су нас раселили горе у Зелени Јадар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо сада живите у том периоду и у том периоду живите до када?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: До 1995. у јулу кад је почела падати Сребреница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тада дешава?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Почела је Сребреница, напад на Сребреницу. Значи, сав народ, околина Сребренице који су живјели, мислим да је било још села, ишли смо према Сребреници јер нисмо имали куд и моја породица, значи мој отац и мати и мој брат и моја нана и ја побјегли смо у Сребреницу код моје мајке од њене тетке, ту смо биле једну ноћ, ноћили смо, пуцало је са свих страна, нисмо знали куд ћемо. Гранате су падале, прозори су пуцали од детонација, пала сам, отац ме је покрио да ме не би стакло исекло. Онда, пошли смо према до УМПРОФОР-а, нисмо знали куд ћемо. То је било ужас, сви смо кренули, немаш куд једноставно, идеш некуд, народ сав бјежи, али ти не знаш куда бјежиш. Онда смо ја и мој брат побјегли једном страном, тако смо се некако раздвојили у тој гужви. Отац и мати су отишли на другу страну. Лежао је отац мртав, да ли је својом природном смрћу, шта је било не знам. Ишли смо преко тог човјека, бјежали. Дошли смо доле пред тај УМПРОФОР где је био, они су нас мало смирили, рекли су нам као идите вратите се у стан, неће ништа бити. Онда ми смо се вратили нас двоје. Мати нам се онесвестила, пала је, није знала где смо ми. Ту смо нашли матер и онда смо отишли где су становали мој дјед и нана зграде ламела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у то време колико Ви имате година?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Четрнаеста ми је година била, значи 13 пуних и 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш брат Сафет?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Он је имао 16 пуних и 17. му је, значи није имао 17 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта бива после ламела?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ту смо дошли у ту моја нана и дјед имали су једну собу..., од моје маме и брата. Било је још народа с нама ту, значи, нисмо спавали, нисмо могли спавати, соба је била пуна од панике од страха. Ујутру смо уморени. Отац и брат спремали су се да иду и они шумом заједно са свима. Ја и мајка смо остали и та моја нана. Отац, мати им је направила по један хљеб да понесу у путу да имају јести. Брат се спремио, загрлио ме је, каже нити те могу водити нити могу оставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесите молим вас чашу воде. Полако само мало се смирите не морате све одједанпут сачекаћемо мало да се смирите, да Вам донесемо

воду па ћемо наставити. Узмите попијте мало воде. Да ли можете да дате до краја исказа? Ако не можете да направимо паузу кратку ако хоћете, или можете?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Пробаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам не буде добро у току давања исказа Ви ми реците направимо паузу 10-ак минута да дођете к себи, да се мало повратите па можемо после наставити. Није никакав проблем, ништа нам се не жури само ако сте способни да дате исказ можете га дати, тако да нема никаквих проблема. Ако се не осећате добро, хоћете да направимо паузу?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направимо паузу од 10-ак минута да мало дођете к себи, да седнете, да попијете воду, па ћемо да наставимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у 10,25 часова прави пауза у трајању од 10 минута, обзиром да је сведок видно узбуђен, да плаче, да дрхти, те по оцени суда неопходно је направити паузу како би сведок могао да настави сведочење.

Значи 10 минута правимо. Заиста не можемо ништа предузети. И нама је верујте исто тако, жао ми је стварно. Можете узети заиста нешто да се огрнете. Ја ћу Вас замолити да одете тамо, попијте чај, кафу, нешто мало па ћемо да наставимо. Десет минута пауза.

Ја се надам да је овде боља ситуација. Ми смо да ли да се преместимо, тамо је било нехумано заиста, било је просто на ивици издржљивости. Сад је потпуно овде у реду. Значи, замолићу Мухић Сафету да приђе. Реците ми јел сте мало могли да се?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам сада добро, јел можете да наставите?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Настављено у 10,50 часова после паузе.

Наставак саслушања сведока Мухић Сафете.

Изволите? Ајде даље да нам испричате шта се после тога дешавало?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Тада су се спремили, обукли отац и мој брат. Ту смо се растали, загрлили смо, плакали смо, рекао је нити те могу водити, нити те могу Келе, звао ме је Келе, оставити, не знам шта ћемо, па сам рекла ви идите куд сви, а ја ћемо и мајка са осталим моја нана и они су отишли, значи више ништа не знамо. Ја смо мати и нана кренули према Поточарима заједно са свим осталим народом, женама дјецом и свим тим који су били, а за њих никад више нисмо чули,

нити знам нпр. куд су они више отишли. Отишли су заједно са свим људима, тим који су кренули, значи шумом, а ми смо према Поточарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда, кад сазнајете први пут о њима нешто, пре свега о брату?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: О брату кад је идентификован 2003. у септембру јавили су нам из Градског гробља «Високо» да су га идентификовали, да одемо да потпишемо те папире да ће назад да се склања у Поточаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте ишли на идентификацију, лично Ви сте ишли?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, ја сам ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте га препознали, јел тако, идентификовали?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, биле су само кости и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам само јел се сећате шта је он имао на себи тог дана када је кренуо?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Имао је плаву тренерку, «адидас» је писало на њој, купила му је мама кад је био други разред основне школе, као кад нарасте, свидела јој се, ту тренерку све је носила са собом и тај дан је обукао ту тренерку. Имао је бјеле пантоле, испод њих је имао шивене тренерке, сашила му једна ту жена јер није било одјеће, није било обуће, није било хљеба да се једе а да си имао нешто да се обуче, да се спреми, имао је пуме на ногама, сашео му један његов друг, такође нашао је и цон и онда је узео крпу нешто тако, ушивене су биле. Значи, ми нисмо имали где купити, ми нисмо имали ништа. То је било што је он отишао у њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се молим вас, хоћете рећи режији да нам пусте на мониторима да можемо да пратимо. Не знам зашто немамо снимак. Ми немамо овде веће нема ништа. Да нам пустите, значи веће нема на мониторима слику, па вас молим да нам пустите. Реците ми, то је имао на себи од гардеробе, да ли је нешто понео са собом?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не бих знала то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли је он евентуално нешто носио у рукама или нешто тако?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не бих знала рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли још нешто знате, евентуално имате ли још било каквих сазнања што би нам могли испричати што сматрате да је важно или да нам кажете?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: О њему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и у вези самог догађаја?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не, ми никад ништа нисмо чули за њега, на пример нисмо и не бих ја знала шта да причам, значи, ја не могу знати шта је се десило с њим, значи, ми смо ту да сазнамо истину шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Изволите питања. У вези филма да. Да ли је Вама приказан филм, јел сте Ви видели неку траку, неки филм?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, гледала сам на ТВ-у код нас оно кад је та касета пуштена. Значи, гледала сам стално, сједела сам код телевизије и стално сам пратила све то само да га видим још који пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте га препознали?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па да наравно он је мој брат, како га нећу препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Видим да овде у Трибуналу су Вам показали неке фотографије, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте га препознали на тим фотографијама?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо исто те фотографије па ћемо то да видимо на крају. Међутим, прво ћемо да видимо да ли има још питања нека? Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћници, изволите?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Интересује ме када сте први пут видели, где сте били кад сте видели тај филм, на телевизији сте га видели, јел?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: На телевизији сам видела.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А где је он приказан у Хагу или како, код куће?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, у Хагу кад је приказан тај видео снимак, све су телевизије наше преносиле ту снимку, вртела је се нон стоп на телевизији.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Била је више пута приказивана?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ви сте увек гледали?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, увјек сам седјела код телевизије и само пратила да га видим.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Да замолим Сафету да нам каже куда одлазе она, мајка и бака?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ми смо кренуле према Поточарима, било је доста народа, јер у Сребреници је било доста. Дошли смо у Поточаре, биле смо у фабрици, ја и моја мати, моја нана, од моје маме отац и мати. Са нама је био један не знам како да кажем, то је било дијете од 15 година Емкић Елведин, био је од моје маме брат, дошли су у Поточаре с нама заједно. Нису отишли шумом. Не знам како у Поточарима су били. Они су ходали, мислим како да назовем, српска војска четници, не знам, по фабрикама, гледали су има ли каква лепа дјевојка, има ли који младић да је остао, узели су тог момка, тог мог дајцу, рекли су Ви дођите овамо, одвели су их, тај се Елведин Емкић никад више вратио и никад га нема. Мог дајцу су вратили, рекли су ти си слободан за вечерас, ту смо били у тој фабрици ноћили смо. То је ужасно било, ту је била вриска, ту је било не знам одједном кад толики народ почне да вришти све се на теби јежи. То се не може описати како је то било и онда смо кренули, били су ти камиони, аутобуси возили да пребацују према Тузли, била је овако трака, моју маку су пустили и мој дјед и Нена су били и моја друга Нена. Мој дајца је такође био с нама. Мом су дајци рекли ти на страну не можеш у камионе, одвајали су мушкарце на једну страну, било је старих, било је дјеце. Одвајали су лепе дјевојке, мени су рекли ти не можеш с мајком, ти идеш на страну. Ја сам имала само 13 година. Моја мати је рекла ја нећу без ње ићи, ако не дате њој не идем ни ја. Добро, каже, ако нећеш не мораш. Ту је био један од оних СФОРОВАца, моја га је мајка довела ту, молила га, преклињала. Ја сам плакала, она је плакала. Ја имам само њу молим те помози ми ја немам више никог до њу да прође, да иде са мном. Он је рекао ја ти ништа не могу помоћи, ако они не дозвољавају да она иде, значи, она остаје. Моја мати је опет плакала, молила, ја сам плакала, то се ником описати не може, кад ти нешто доживиш то је нешто неописиво. Онда је

један, не знам њих је било можда пет, шест у тој групи, тих четника, онда је један рекао па нек иде дјете. Камиони су већ полазили, аутобуси, онда је други опсовао му Бога и каже погледај малу зашто не би остала, тако ме је моја мати узела, вукла ме према камиону, ајмо мама молим те само да уђем да седнем у камион. Једва смо ишле од страха од свега то што ти доживиш. Она је рекла не можемо брзо па нека нас убију обадвије. Значи, мој дајца више никад га нема. Мии смо селе у камион. Он је идентификован у Пилеци, значи пронађен је у гробници. Мати се није више ни трезнила до те Тишће. Док смо ишли била је једна нана стара имала је један канистер воде и она је њу хладила и онда смо дошли до ту Тишћу. Кад смо прешли мислили смо да су наши дошли, да ћемо их видет, али кад смо дошли видели смо да нема никог, да је наших такорећи све побијено. Не знам, тешко је то за причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли још има питања пуномоћници? Пуномоћници да ли имају питања? Браниоци изволите?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја бих молио да питате сведокињу да ли је и шта, ако је чула у вези оца да ли су пронашли оца, где, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било са Вашим оцем?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Мој отац такође је идентификован, пронађен је у масовној гробници у Церској заједно с братом је покопан меморајално у Поточарима.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли се она распитивала или неко од фамилије кад су отишли, кажу тај дан, шта је било да ли их је неко видео у тој даљњој судбини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто, значи после тог момента одласка отприлике где су отишли у ком правцу, да ли их је неко још видео у току тог дана или сутрадан или тих дана?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па знате како, сви смо се ми распитивали. Ја сам ишла из Тузле пјешке на Дубраве, то је не знам колико. Ноћила сам на цести да сазнам јели дошао мој отац или брат, јел га ко видјео, има ли шта. Значи, била сам дјете.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Епа сад да ли је неко рекао шта, да ли је видео да ли се нешто дешавало у тој шуми, шта, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте било шта сазнали?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Нико нам ништа није могао потврдити оно разумеш – приче онај видео неког оне, онај онде, нико нам званично није могао потврдити а поготово за мог брата где га кад неко негдје видео. Никад нико није рекао видео сам га ту и ту. Значи, све је било оно док није идентификован ми смо се надали, нада никад није умрла, поготово за ове који нису идентификовани. Човек се нада, али кад идентификација дође.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Рекла је тај пут у шуми са осталим мушкарцима. Где је тај пут ишао, да ли зна где су они требали да иду и зашто они одлазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тај пут одакле води, кад, где, где су кренули?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ја то вама не бих знала, али оно како сам чула, требале су казане те да иду сви заједно да крене та колона шумом, значи прије некад који су стари користили тај пут, то је значи преко шума да се пробијају, да дођу, да би некако прешли, али ја да вама то потврдим ја не знам јер ја то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тим Казанима је била муслиманска територија?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел су зато ишли до тамо?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, то је значи близу Сребренице, то су Казани онако мјесто се зове.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: да ли се она сећа да ли је тата од 1992. кад су почела та ратна збивања да ли је икада видела тату у било каквој униформи или да има оружје или било шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш отац био припадник неких јединица? Значи, да ли је носио било оружје, било униформу?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Мој отац није био војник, јер сви знамо да је Сребреница била заштићена зона. Читав свет зна и колико је у Сребреници било народа, значи одакле у Сребреници кад је све то била војска, значи ја знам и тврдим да мој отац није био војник, а за брата поготово знам. Мој брат је био дијете, а да ли ви верујете у то, али ја знам ја истину говорим. Значи, немам потребе овде лагати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду хвала.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја говорим до проглашења Сребренице то је било јесен 1993.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, она је рекла да није био ниједан ни други ни у једном моменту.

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ја знам да су отишли као цивили. Оружје никакво нису имали и не може бити војник који нема оружје, који нема нешто.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Сад је питање, зашто долазе до тог, да ли се она сећа, имала је 14 година, да ли се она сећа зашто долази до тог раздвајања, зашто сад и тата и брат не остају ту? Са њима каже дајица остаје, а овај други брат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете шта Вас пита адвокат?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када крећете, значи, да се на неки начин заштитите да негде пређете у време кад се дешавају, то је догађај у Сребреници, зашто се значи жене и још по неки мушкарац одвајају од остале групе, да кажем, мушкараца који крећу кроз шуму, да ли знате уопште, да ли Ви то уопште можете знати?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па не знам ја то.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, рекла је малопре каже према Казанима да се пробијају, шта подразумева под тим пробијају?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Знате како, ја не знам како ви то схватате и да знате да сам ја под стресом овде. Мој отац и мој брат и заједно сви ти људи који су били дјеца, на пример било је још млађе од мог брата, значи било је да се скупе да би кренули у неку колону.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, само ово конкретно. Ја саосећам и нећу да постављам. Само ово шта подразумева под тим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте то мислили у смислу да прођу до тамо?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па да, да би прошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би прошли кроз шуму, да се пробију кроз шуму у том смислу?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је пут био проходан, слободан или је било исто неке друге војске па је опкољена била?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па како ће бити проходан, значи није био проходан, једноставно су кренули. Значи, да идемо па шта буде, буде, значи ми морамо па како. Ми смо били у опкољену и ви сви знате. Сребреница је била као у казану и значи ти немаш куд.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Испричала је потребно ове приче после што је питао пуномоћник оштећених. Да ли је она видела ту и тих припадника УМПРОФОР-а који су били, тих међународних организација, да ли су они тражили помоћ некакву од њих? Како је то изгледало кад већ питамо, мослим да колико толико створимо слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког из тих међународних организација, да ли се Ви сећате уопште?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: УМПРОФОР је био са нама заједно у Поточарима кад су мене одвојили, УМПРОФОР-аца је заједно ту било, али ништа нису помагали.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Па јел су били наоружани ту УМПРОФОР-ци?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Били су наоружани, али су им ови све одузели, чак су им и униформе скидали и облачили њихове униформе.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Значи, нису помагали ништа. Хвала немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Мени није до краја јасна овај део приче, ако би могла мало да нам приближи и појасни. Каже ту смо се раздвојили, поздравили и има разговор са братом, како она то казује данас, не могу те оставити, а не могу те водити. Зашто она и мајка не иду тим истим путем куда иду њен отац и брат? Зашто они остају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате то уопште и да ли сте у могућности да одговорите на овакво питање? Само да ли знате, ако не знате и нисте у могућности, не треба да одговорите, јел сте Ви били доста млади? У то време били сте малолетни због тога Вам кажем. Сведок јесте дужан да говори истину у домету у коме може да говори и у коме има сазнања. Значи, ако знате и ако можете да одговорите одговорите, ако не потпуно разумемо то?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ја сам то рекла зато што је то тако било, значи растали смо се жене и дјеца и било се старци и било је још људи који су кренули, значи, немаш ти куд морао си некуд ићи, значи, ишли смо према Поточарима да би нас тај Ајфар заштитио јер немамо куд или да нас побију или да нешто буде, разумете ли ви, ви не разумете кад пуца са свих страна, то је паника, то ти не знаш шта се дешава.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Или није схваћено моје питање или нисмо добили одговор, дакле, моје питање је гласило врло прецизно. Зашто долази до тог раздвајања, зашто једни иду на једну страну, а други се одвајају на другу, постоји ли неки разлог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште зашто су се мушкарци одвојили и кренули кроз шуме, а жене и деца другим путем? Да ли имате могућности да на то оговорите, имате ли сазнања уопште обзиром, кажем, да сте били тад малолетни?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Она је била врло млада у то време, то је несумњиво према њеним годинама. Да ли је уопште било некакве муслиманске војске у Сребреници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате уопште то?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Ја то не бих знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је некада чула за име Насер Орић, пре или касније?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Па да чула сам за Насера Орића, али шта ја знам, мени то не значи ништа. Ја нисам никада видјела тог човјека као да га ја видим, ја га никада нисам видјела. Чула сам за име Насер Орић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли је уопште некога видела са оружјем у Сребреници пре него што је дошло до напада на Сребреницу?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: И ту нисам ја видела.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Значи, никога нисте видели у Сребреници са оружјем од припадника муслиманске националности?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па јел сте уопште били у Сребреници?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Значи никога нисте видели?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је два пута, немојте три пута постављати исто питање. Изволите.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Само једно питање. Да ли је сведокиња видела да српска војска, војска Републике Српске она је назива и четничком, што мало смета, да ли је она видела да је тог дана неко од српске војске убио ту неког у Сребреници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неко убиство да се десило ту баш у Сребреници?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Не, ја нисам видјела убиство. Значи, видјела сам како одводе. То сам Вам и рекла. Видјела сам и човјека мртвог, не знам да ли је он убијен, шта је било, углавном знам да сам прелазила преко њега, а да сам ја лично видела, то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Сад се и ја враћам на ово питање раздвајања мушкараца и жена. Да ли су се ти мушкарци плашили нечега када су се одвајали од њих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је сада веома субјективно питање. Не може то онда да одговори.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Када се опраштала од своје фамилије, мушке фамилије, да ли су они рекли због чега одлазе, да се боје нечега, да се склањају од нечега или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да је то заиста питање субјективне природе на које она не би могла да одговори.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Сад ћу вам рећи, мало ми нелогично изгледа да се мушкарци раздвајају од својих женских делова породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: то можете кроз примедбу, евентуално, на исказ сведока али не можете питати њу за туђа субјективна осећања. То је ван њене могућности схватања. Да ли има још неких питања евентуално? Вама су предочене фотографије, јел тако, тада у Хагу и Ви сте препознали. Ми имамо неколико таквих слика које би вам могли предочити уколико сте Ви спремни да их погледате и уколико сте у могућности, да кажем психичкој? Да ли хоћете да их погледате?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Наравно, ја сам ту да препознам свог брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молићу режију само да пребаците сада на документ камеру како би могли сви да видимо фотографије које смо ставили. Да ли можете препознати ту фотографију?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: То је мој брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите и други молим вас. Спустите је доле, не може овако да види јасно.

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: И то је мој брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Констатује се да је на фотографијама под бројем 0471-6074 и 0471-6073 сведок изјавио то је мој брат.

Реците ми пошто ми немамо више питања за Вас, да ли имате још нешто да кажете што нисте рекли, што сматрате да је важно или неважно? Уопште да ли имате нешто да кажете још овде пред судом?

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да ли могу да погледам те људе? Не знам да ли су то људи или не знам како да их назовем оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они се налазе иза Вас и свакако да можете то је право свакога, можете да их видите који су оптужени у овом предмету. Суђење је јавно, нема никаквих препрека за тако нешто. Само они седе са обезбеђењем, наравно.

ОШТ-СВЕДОК МУХИЋ САФЕТА: Да, видим их. Не знам. Кад их гледам да ли су то људи, да ли су то не знам како да их назовем. Ко би могао тако нешто да ради. То су била дјеца, мој брат је био дјете и ови остали. Не знам. Одувек сањам да их питам зашто, како су могли тако нешто да ураде, да направе кад их сад гледам, не знам на шта ми личи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Ја Вас нећу питати за кривично гоњење и одштетни захтев пошто сам питала Вашу мајку, а Ви сте из истог, у односу на истог оштећеног. Можете да присуствујете даљем току суђења, пошто сте дали исказ. Ево изволите уђите с друге стране.

Алиспахић Нура, ја бих молила да доведете.

Оштећена-сведок АЛИСПАХИЋ НУРА.

Молићу вас да донесете једну чашу воде за њу.

Добар дан још једанпут.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Алиспахић Нура?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо данас да Вас саслушамо, пошто сте Ви представник оштећене у својству сведока пред овим судом који суди у овом, знате, случају за ратне злочине у вези догађаја који се десио на Трнову. Као сведок имате одређена права и обавезе, пре свега да, па Вас ја морам о томе упознати, да сте дужни да говорите истину, да нам испричате све што знате о догађају, сем евентуално чињеница које би Вас или неког Вашег блиског изложили или тешкој

срамоти или знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Имате такође испред Вас текст заклетве који треба да прочитате.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Извините ја не знам читати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати, Ви ћете за мном понављати. Заклињем се.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: да ћу у свему што пред судом будем питана

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: да ћу у свему пред судом што будем питана

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: говорити само истину

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: само истину

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: и да ништа од онога

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: ништа од онога

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: што ми је познато

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: што ми је познато

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: нећу прећутати

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам пре него што кренемо, пошто је овде доста тошло да ли желите да скинете капут да Вам буде мало лакше?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Волела бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Реците ми како се осећате, јел сте способни да дате исказ?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Причаћу. За своје дјете сам способна све и умријет тако исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали исказ у Сарајеву, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се сећате то тамо што сте дали, пошто је то ишло по замолници нашег суда? Реците ми само неке основне Ваше податке – име и презиме Алиспахић Нура?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше девојачко презиме?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Адамовић Нура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад и где сте рођени?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: У Сребреници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, датум?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: 1944.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Датум?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Ја не знам годиште које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта сте по занимању?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се сећате шта сте рекли тада у суду у Сарајеву, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли остајете при томе?

Остаје у свему при исказу који је дала пред тужилаштвом у Сарајеву дана 22.09.2005. године, с тим што изјављује:

Ја ћу Вас сада замолити да нама испричате овде на главном претресу пред свим присутним све што знате у вези овог догађаја, о некој Вашој ситуацији и пре

овога – са киме се живели у домаћинству, где сте живели, да ли се премештате негде, шта се дешава и сва Ваша сазнања која имате, а ја ћу Вам помагати јел ћу Вам постављати питања. Реците ми, значи, пре ратних сукоба отприлике где сте живели, с ким сте живели?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Била сам у Сребреници у својој кући. Ту сам живјела. Кад је нападнута Сребреница онда сам изашла више мало горе зове се Јошева, ту ми је кћерка била. Ту сам била једно два месеца са дјецом, с мужем код кћерке. Кад се мало смирило опет сам се вратила својој кући. Касније ми је син рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте два сина, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Је. На капији је погинуо 25. маја, граната га погодила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адмир?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Адмир. Муж ми је у Сребреници погинуо. Остала сам сама са Азмиром, док није пала Сребреница. Кад је пала Сребреница кренули смо дофора. Ту смо били у оној згради. Гранате су пучале са свију страна. Кад смо кренули ја њему кажем сине иди са цивилима, иди с народом преко шуме, немој да те гледам у Поточарима да те одузму, јер мени јављају одоздо да узимају дјецу од 7 година. Иди сине преко шуме, ваљда ћеш прећи. И он је од мене кренуо с једним другом својим. Гранате падају ми се морамо склонити од прозора, ударају гранате и престале кад се вратио. Окрени се моје дете стоји уз прозор. Сине што си се вратио. Мајка нисам те пољубио и вратио сам се да те пољубим, па ћу опет мајко ићи. Ја сам њега пољубила и загрлила и он је отишао. Знала сам да га више никад нећу видјети. Никад га више нисам ни видела док није било преко телевизора. Кад је пошао да иде ставила сам му комад хлеба и шаку соли и проје комад хлеба одломила и соли шаку, нисам имала шта друго и отишао је са цивилима отишло је дете. Више ништа нисам о њему знала док нисам га преко телевизора видела. Случајно телевизор се упалио, ја гледала вјести у 10 сати,заповикат «сад ћете видети једног чуда, мајка ће сина познати, сестра брата». Кад је се помолио камион и стаде на Трново, одозго се помолио и стаде на Трново. Како је стао око њега војска, па ће се један по један излетати, искаче из камиона везаних руку, неће да спусте странице да би дјеца изашла исцрпљена и гладна, него искачу онаки повезаних руку и тамо су стали. Каже клањајте. Натерали су их све полегли по земљи, клањајте ту. Они су попадали. Ту су били мало неко вријеме, они око њих ходају. Тада су их отале подигли и пренели горе у оној викендици и ту су их пострељали, побили, двојица су остала. Они су четворицу носили и кад су их изнјели онда су они побили и оне у викендици. Касније викендица је запаљена. Они су погорели, неки су погорели скроз, неки нису, мени је дете овако руку дигнуто што су га свезали на руци, рука му изгорела. Тада сам видела и на телевизији. Кад ми је отишао зет по њега, кад су позвали да су пронашли ту кости, јавио је неко и ту где је баш моје дете нашло и укупала сам га 1993. али касније ми је то горе било, нека сам га укопала и нашла кад сам га видела на телевизији, теже ми је било сто пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми молим Вас колико година је он имао у то време?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Имао је 16 година, у школу је ишао, био је седми, осми разред кад је већ требали смо да идемо из Сребренице. Кад је дошао, оно војска, морион и они кад су дошли то није било. Дјеца почеше у школу ићи, завршио је осми разред тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли се сећате шта је имао на себи обучено тог дана?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Имао је патике на ногама и бјеле чарапе. Имао је фармерице на себи и јакну и мајицу овамо испод јакне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нешто носио са собом, да ли је имао неку кесу, нешто, било шта?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Имао је неку торбу. Носио је мало то хране и био је понео опет са собом, али шта су му од раније био је понио од брата пантоле и понио ципеле, каже мајко ако поцјепам ово преко шуме да имам обући и није то ни облачио ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте видели тај снимак, јел сте га препознали на снимку?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Како нећу своје дјете препознати, познала сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах сте га препознали?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кад сте саслушавани ово у суду кад сте дали Ваш исказ том приликом Вам нису показане фотографије никакве, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: У суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нису ми ништа показивали, никакве, али видела сам преко телевизора не треба ми нико, кад видим своје дјете, ће нећу своје дете, би ли ви познали своје дјете и волела бих да знам ко ми је то дјете убио, да знадем ту убицу, како је могао онако пуцати мом дјетету у леђа крвнички, не нада се, пуцати му у леђа с везаних руку не може дете побећи и да је највећи човјек. Дјеца исцрпљена, не може бјежати с вјезаних руку. У леђа пуцати да деца убијају једном па други пута и не могу то. Да ми је само знати ко је, то бих само желела ради чега га је убио, то је дјете, није знао у Братунац отићи сам, никад није отишао а камоли да је негдје даље отишло дјете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не видим овде, госпођо, у овој Вашој изјави у Сарајеву, па ни данас не чусмо. Рекосте имао је 16 година, тачан датум његовог рођења?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: 16 година, само не знам који баш мјесец, знам да је годиште не знам тачно, знам да му је 16 година, рођен 1978. године кад су дјеца у школу полазила тада је рођен, зна у мени зет, заборавила сам не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање? Изволите да ли има питања? Тужиоче изволите, пуномоћници, да ли браниоци имају питања? Нема? Изволите? Само ћу Вас питати да ли се придружујете кривичном гоњењу тужиоца, то значи да тужилац, иначе по службеној дужности гони окривљене овде за ово кривично дело, јел се Ви томе придружујете?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нека гони, нека се осуди што више, мог дјетета нема, они су опет живи да у затвору леже, а мога дјетета више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете имовинскоправни захтев? То је значи нека накнада штете која ће евентуално у каснијем поступку моћи бити тражена.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Сад ништа не знам, видеће се касније.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ако дозволите једно накнадно питање само? Тај друг са којим је отишао син, како се звао да ли знате, његов добар пријатељ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, рекли сте да је отишао са другом својим, како се звао?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Асмир мали је био, исто су били годиште, мали су били обадва.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли зна шта је било са њим?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Никад се више о њему не зна.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ништа не зна?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Ништа не знам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је икада ишта чула?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Ништа му мајка није чула, видите да је дјете, видите и сами.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је доста млад. Немате можда из каснијег периода евентуално?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 16 година. Сада ћемо да Вас питамо. Ми имамо фотографије неке у списима где се налазе фотографије тих лица која су тог дана погинула. Да ли хоћете да Вам покажемо, да евентуално препознате?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте спремни? Није обавезно уколико Ви само желите да Вам покажемо ми ћемо то и урадити? Овде имамо неколико па ћемо покушати од њих да издвојимо. Да почнемо са овим. Само неколико где се виде пошто се на многим не виде јасно ликови због тога тражимо фотографију где се може видети.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Ено има онде видим га ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е одлично. Онда ставите молим вас, хоћете пребацити на документ камеру да можемо сви да видимо. Ево погледајте госпођо испред Вас на монитору.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нема га овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ставите молим вас следећу.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нема га ни овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало померите ову другу страну, не види се друго лице.

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Нема га још овде. Ево га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У реду. Хвала. Само још ову једну. Да ли можете случајно на овој фотографији?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Ево га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми молим Вас, који по реду?

ОШТ-СВЕДОК АЛИСПАХИЋ НУРА: Четврти одтуд кад се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај се не види. Значи, четври, пети да кажемо са леве стране. Хвала Вам.

Констатује се да је сведоку приказана фотографија 0471-6081 и да је сведок изјавио «ево га» уз плакање. Такође и на фотографији 0471-6087 да је изјавила да је њен син пети гледано са леве стране.

У реду. Хвала. Овим смо завршили Ваше саслушање. Ви можете да останете у судници ако желите да пратите ток суђења, можете да изађете, како год Вама одговара. Хвала Вам.

Сад ћу замолити да позовете Салкић Османа.

Добар дан господине још једанпут. Ви сте Салкић Осман, јел тако?

Оштећени-сведок САЛКИЋ ОСМАН

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се овде данас саслушавате у својству сведока. У доказном поступку који се води у овом кривичном предмету у вези егзекуције, значи лица на Трнову. Као сведок дужни сте да говорите истину и да нам испричате о догађају све што знате. Такође, имате права да не одговарате на питања која би Вас или неког Вашег блиског изложила тешкој срамоти, кривичном гоњењу или материјалној штети. Такође, сте обавезни да положите заклетву. Текст заклетве се налази испред Вас, па ћу Вас ја замолити да прочитате.

Јел можете, ако не можете да ја прочитам па да Ви понављате?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Могу. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Опоменут на дужност да говори истину и упозорен и поучен на која питања није дужан да одговара, положио заклетву, па изјави:

Реците ми молим Вас само неке основне ваше податке. Име оца?

СВЕДОК-ОШТ: САЛКИЋ ОСМАН: Азем Салкић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: 12.10.1966. године Јошева, Сребреница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је сада пребивалиште?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Тренутно Благовац до броја 105, Вогошћа, Сарајево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта сте по занимању?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Рударски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам. Ви сте дали исказ 04.12.2004. године пред Међународним кривичним трибуналом. Јел се сећате шта сте тада?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно да се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се шта сте изјавили? Јел остајете при оваквој Вашој изјави?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

У свему остајем при исказу који сам дао 04. децембра 2004. године пред Међународним кривичним трибуналом, с тим што изјављује:

Ја ћу Вас сад замолити да испричате све што знате, значи о некој ситуацији пре догађаја, у каквим сте Ви родбинским односима са породицама овде или овим оштећенима? Шта знате о самом догађају, значи, отприлике оно што сте испричали тамо да поновите овде пред судом? Пре, рецимо рата, неки односи, где сте живели, с ким сте живели, кога сте познавали, Ваше односе с њима? Изволите?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па овако, као што сам и рекао сад, значи, адреса пребивалишта прије рата ми је била у мјесту Јошева, то је три и по километра приградска месна заједница са општином Сребреница, значи три и по километара иза града. Лично сам познавао Салкић Сидика, Салкић Сајба и Алиспахић Азмира. То је мали дјечак који је у ствари падом Сребренице кренуо са мном шумом, то је од супруге брат у ствари. Не знам сад да ли треба да вам причам о ратним дејствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто испред, пре рата где сте ви, с ким сте у ствари Ви живели?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Прије рата сам живео, значи, ја, супруга, моји родитељи и моја сестра у породичној кући и тад сам имао бебу од 6 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми колико сте се често виђали, са кажете то Вам је од жене брат, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па обзиром да је то оно баш превише близу, све зависно ако пођем на посао па имам више времена онда свратим ручам код пунице наравно и одем на посао јер тако кад има времена преко викенда обично је долазио код нас, додуше и за време рата мало је више био код нас него у граду, обзиром да је град више био изложен гранатирању, па због безбедности више је био ту код моје куће зато што није био неких да кажемо ратних дејстава ту, па ето могао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате за кога?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Алиспахић Азмир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За њега, да је долазио код Вас, Азмир?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико је он имао година у то време када почињу та ратна дејства?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па док су трајале војне активности, док је било борбених дејстава он је могао имати 13 и по година, јер 1993. године су све војне активности у Сребреници престале доласком оно УНПРОФОР-а и проглашењу Сребренице заштићеном зоном, тако да ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава кад крећу та ратна дејства? Где сте Ви били, јел се негде селите, померате?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Доласком, како сам рекао већ, оно УНПРОФОР-а у Сребреницу, Сребреница престају сва војна дејства, сва артиљерија, тешко наоружање требало је бити предато снагама УН-а. Прије на 4-5 дана, значи, на периферији града, у ствари постојале су јединице које су остале као једноставно активне, не мислим у смислу неког ратног вођења, него у некој приправности да надзиру, да прате дешавања, јер ми смо баш били у тоталној изолацији да нисмо знали ништа ни шта се дешава и прије 4-5 дана од тог фамозног 11. примјечене су веће групе појачања српских снага које се формирају у ствари и групишу на свим пунктовима око Сребренице. Значи, све коте око града, не знам да ли ви сада имате приједстава како вам се географском положају Сребреница налази, а Сребреница се налази у једној котлини. Доласком УНПРОФОР-а све важније коте око града смо

држали искључиво ми. Разоружавањем, значи и предавањем једноставно руке снагама УН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, кад кажете држали сте ви, на кога то мислите?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Армија Босне и Херцеговине. У ствари, у правом смислу у Сребреници није било армије, јер ниједног момента у Сребреницу није постојао ниједан активни војни официр који је могао контролисати, наређивати и тако. Ви знате која се процедура води приликом издавања оружја неке да га носи. Мора бити здрава, паметна, коректна особа и све оно. Међутим, протеривањем људи од својих кућа, од свега оно ишло се свако је на неки начин имао. Једноставно десила се потреба да се мора створити та некаква једноставно одбрамбена моћ или ето једноставно и прије самог избијања рата међусобно сви у већим месним заједницама свијет, народ се сам организовао и ево шта ће се дешавати. Лично у мом селу где сам живео, били смо повезани са комшијама Србима. Значи, тачно се знало да ми њих требамо чувати, ако буде до нечег дошло и они нас ако треба. Фактички кад се требало почети то дешавати, што се дешавало, знали смо да је тад престало све кад смо видјели да долазе рецимо оно јер ту све се дешава у раздаљини од 2 км, а не може бити овако у граду него то је обично су ливаде, пропланци, све се значи голим оком једноставно види, познајете човека ако сте га сваки дан виђали. Тад је, рецимо, прекинуто све кад смо видјели кад су они понјели минобацаче и оно треба послати неке положаје око града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Кад кажем на они, то су српска војска једноставно и мобилисали су апсолутно војно способно све. Значи, сви војно способни су морали обући бившу ЈНА униформе и стати у редове те некакве одбране, ја не знам од кога. Мислим ово све што се десило у Сребреници, десило се јер нико није могао замислити да ће у 21. вјеку неко моћи да побије 8-10.000 људи. То заиста нико није очекивао и кад се десило да смо пали, сви смо контали вјероватно је то политика па ћемо ми прећи у Тузлу тамо ћемо живети, тако се договорили, али међутим, постоји дефиниција кад се каже шта је човјек свесно људско биће. Мислим да ово нису могли урадити људи при чистој свести или нису људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми када долази до тог датума који сте рекли у Сребреници, шта се дешава, где крећете ви и ко креће?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Прије на дан него што се десио тај 11. већ рубна подручја, значи камп насеље у Јадру које су биле чини ми се холандска или канадска организација направили камп кућице где су избеглице биле смештене, они су већ прије на дан од 11. пали дотична села горе Бајрамовћи и онај део су већ падали и око моје куће било је доста тих избеглица, биле су пуне куће, а ја сам једноставно мојима лично.

Већ је кроз народ била процурила вест да треба ићи УНПРОФОР-у, значи једноставно очекивали су још једину помоћ од њих. Значи, они могу ту нешто ето или спровести или решити и тако нешто. Рекао сам једноставно код куће да не сме нико кретати из куће док се ја не вратим у кућу јер требамо тад донети једноставно некакву одлуку и да знамо шта ћемо даље радити. Сишао сам, нормално, у град, видео шта се дешава. Мислим да је тад већ све било готово, дефинитивно Срби су већ дошли до Љубисавиће и то стојим иза ове изјаве, значи, једноставно кад авиони

НАТО снага бомбардују српска колона војске не видим добро на двоглед, да ли носи нешто у рукама или вози ручне бацаче, значи и прва двојица у колони. У моменту надлетања НАТО авиона враћају се, оно разбјеже се. Значи, боје се да неће бити гранатирано по њима. Авиони су испалили, слагаћу, да ли је 2, 3 или 4 само гранате, нису уопште нити по положајима тукли, јер ја сам тачно знао где су били лоцирани тенкови који су гађали по маси и оно уопште није ни приближно и онда сам се насмејао и рекао да је оно заиста и крај и да је ту не хтењем међународне заједнице, нехтење. Ако су тако прецизни не може се десити нисам ја за то да се пуцало рецимо по људима али могли су се на неки начин зауставити. Значи, могли су се заиста зауставити или дјеловати на време и кад се десило то што се десило кад су већ почели улазити у град јер Сребреница је дуга можда до неких 3 км они су ушли из правца Зеленог јадра и требали су, значи читав град испразнити потиснути до УН бази онде у кругу фабрике она везионица, ту су углавном жене радиле, ту им је била база.

Главна база је била на Поточарима, значи, нешто је људи стационирано у ту базу колико је могло стати, а остали део је, значи отишао у Поточаре доле. Међутим, ја ниједног момента нисам ни размишљао да треба да идем у Поточаре. Заиста, нити сам веровао једноставно српској војсци, нити сам веровао УН снагама јер видео сам у ствари да они читав рат нису ништа ни радили у Сребреници, једноставно били су као некакви мировњаци. Све се дешавало, чак су Срби једно време извели тај некакав напад после заштићене зоне, оно проглашење заштићене зоне у насељу Видиковац и ту је нешто изгнуло људи и вршили те препаде, вероватно им је то била некаква проба како ће међународна заједница да реагује.

Наравно, да се вратим на ону кад сам стигао кући, значи кад смо требало донети ту одлуку куд ћемо кренути, једноставно веће колоне људи су поред моје куће пролазили и кретали у правцу Буљима, мјеста Шушњарима одакле смо ми у ствари требали формирати некакве колоне и кренути према слободној територији према Тузли.

Међутим, од самог почетка, значи нашег пута, па надаље требали смо ићи некаквих 70 км кроз територију коју је контролисала армија Републике Српске. Мени је жао што морам ово да кажем Републике Српске, али шта ћу и наши политичари су у Босни и Херцеговини признали, па ето тако. Наравно, кренули смо негдје око не знам 3:15, пола 4 од моје куће. Тамо кад смо дошли у то место Шушњари према Буљиму горе формирале су се колоне, било је сигурно присутних од 12-15.000 људи, то је оно слободна процена, јер је то огроман простор одакле смо једноставно требали кренути и тако. Једна колона је кренула одмах са првим мраком, јер све анализирамо где се грешка направила, како је требало ићи, да ли како је ко стизао формирати колону и то, али после рата је лако бити војсковођа. Ја сам лично кренуо ујутру са првим свитањем. Колона се није прекидала него смо кренули. Ишли смо можда неких 2 сата, 3 до те некакве Каменице.

Наравно, мали Азмир је цјело време био са мном оно кад причамо. Ишли смо ту и кад смо стигли требало је направити два, три сата паузе и да би поново пао мрак да пређемо асфалт у Коњевић пољу, значи на потезу Коњевић поље Нова касаба. Како се то све дешавало, једноставно већ, ово сам заборавио да вам кажем,

значи кад смо се ту скупили, кад смо се формирали већ око 6 ујутру је почело прво гранатирање људи на Буљима.

Ја мислим да постоје резултати тачно се зна колико је ту покупљено људи мртвих и оно колико је побијено. То је значи била колона можемо рећи слободно људи и дјеце и сви који су се оно осећали мало способним, значи, да не иду у Поточаре. Кад сам рекао 12-15.000 већина људи кад је видела шта се дешава горе на Буљиму јер се и одатле вратила у Поточаре осећајући као да ће се доле наћи неко ко ће им помоћи и ко ће нешто урадити. Нажалост, десило се то што се десило. Значи, кад сам очекивао да већ треба кренути, значи, да се настави колона да пређемо преко асфалта, у једном моменту, пред сами мрак вјерујте имају и снимци, то телевизије све стране су објављивале, кад са пута, значи доле који води према Братунцу из правца Сандића и оно где су они из свих могућих расположивих средстава пуцали по нама.

Значи, све апсолутно што су имали на располагању пуцали су по колони људи и сад сконтајте шта човек који крене на пут 70 км може носити са собом. Ја знам овдје има прича да је све то била војска. Не може неко рећи да је дјете од 13 година могло бити војник, не може рећи се да је неко убијен зато што је Муслиман, ако је Муслиман ако је кривац има суд зна се пред којим треба одговорати.

Међутим, у тој паници, у том страху кад је почело то пуцање, било је и људи нормално и дјеце који нису имали апсолутно никаквог ни ратног искуства нити било чега. Настала је општа пометња, хаос, више није нико могао никога контролисати. Не зна се ко је у ком правцукретао. Пресудни моменти су вјерујте виша, ја бих је назвао Божија сила да људи остану живи. Значи, кад видите да око вас падне 30 људи од једном моменту мртви, ви останете живи, значи постоји нешто што вас оставља живим, то могу посведочити ови људи доле који су ратовали, ви наравно не можете јер нико немате ратног искуства. Ја бих поздравио ако су били прави борци, али ако су били оно кукавице, убијат дјецу нек се стиде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, у том моменту Азмир је са Вама и даље?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Кад је почело пуцање, кад је почело гранатирање, кад је настала та паника, тад смо се ја и Азмир растали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, што ћу вас прекинути само да би усмерила па ћете Ви. Да ли сте видели у ком правцу он тада одлази, где иде, јел трчи негде претпостављам?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јасно ми је да ме морате питати детаље због доношења своје одлуке, али морате и схватити у каквој ситуацији ми бивамо у том моменту. Нема тад памети. Тад је нешто јаче од нас само што нас усмери једноставно или да лежите још пола сата или да. Ја сам рецимо кад се то све завршило, наравно, наставио сам да тражим Азмира. Нисам га нашао, али постојао је човек рецимо који ми је рекао да је Азмир сигурно прошао ту на првој засједи, значи отишао је прије мене што је на неки начин мени дало једноставно оно на неки начин олакшање, једноставно да кажем ајде отишао је, стићи ћу га или наћи и тако нешто. Такво окружење кроз цели тај пут било је заиста хаос, пакао и тако. Волим да ми Ви постављате питања, мислим да ћу конкретније одговорати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од тог момента кад сте се раздвојили са њим, да ли сте га још икад видели?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Не, нисам га ја видео никада више. Први пут сам, у ствари, ја и моја супруга позвани смо од Хашког судије Терија који је хтео обавити наводно некакав разговор са нама и то су те фотографије и оно што ми је човек дао на увиђај, познао сам га одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда после самог догађаја, у неком ближем периоду чули нешто о њему? Да ли сте се распитивали, претпостављам да јесте? Да ли сте чули било какву информацију?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Било је разних оно, јесам чуо сам, ево то рецимо да је преживео ту прву засједу. Момак, сад један живео је као избеглица доле је наравно, ја сам прешао у првој групи. Дешавало се рецимо да иза нас за 3-4 дана дођу по једна мања група људи, значи који су се организовали сами и они, рецимо на неки начин успеју поново проћи до слободне територије, не знам којих праваца и наравно све је било усмерено на то да одемо да питамо да ли сте неког видјели, да ли сте оно видјели га негдје живог и тако. Међутим, један од тих догађаја је Хацић Ентас, онај момак који је био можда генерација или можда, не знам углавном ту је углавном година, две старосне доби са Азмиром је сједео овако поред нас са мојом супругом и он каже био је онај мали вјетар, а малог Азмира су звали «Вјетар» и моја га супруга баш удари овако по рамену ма каже јел Муја Аспа Азмир, каже он па не знам онај мали са Панаџуришта. Панаџуриште је насеље где су они живели. Тако било је тих прича, да не говорим ове фотографије једноставно показују да је то он на снимцима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам јел знате шта је имао на себи? Овде сте то објаснили, али ја Вас морам питати?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Обзиром оно кад смо дошли у Тузлу, нормално да сам у каквом стању се мајка од супруге налазила, све те обавезе су пале на мене и на супругу, значи од пријављивања Црвеном крсту, од ових организација које су се бавиле проналажењем и тако даље. Ја сам лично ишао давао опис у чему је отишао и оно како је био обучен. Имао је на себи левиске фармерке са дугмадима, није био рајфешлус што је нађено и види се и на снимку и што је нађено на њему. Патике на њему нису његове јер су му биле најке које купљене су од војника УНПРОФОР-а. Ето чиме су се они служили у Сребреници. Значи, своје подеране тренерице продавали нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, споменули сте фотографије и филм неки. Јел сте Ви видели тај филм?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесам неколико пута га прегледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте видели?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па онако, судија нам је донео те фотографије где се јасно знало. Кад је требало бити објављен снимак, значи поново су нас назвали и рекли да ћемо бити обавештени телефоном исконтактирати да ће бити судија је знао како је супруга реаговала кад је видјела те фотографије, предложио је да она не би требала да гледа из здравствених разлога као да не би, јел оно тежај је осећај наравно, зна како је реаговала кад је видела рецимо крваву мајицу у оном дјелу на дјечаку и ону коју су вероватно некакви, ми их зовео кркани, оно малтретирали, тукли, иживљавали се на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви препознали на том снимку?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па наравно. Не можете некога с ким оно ја Азмира знам кад је био дјете у другом разреду основне школе. Значи, можда ето од раније кад је имао 7 година тако оно пратио сам га како расте, вјерујте. Некад му се смијем оно како се ошишао па шта је то јел то модерна нека фризура, не може бити да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи били тада када је ексхумиран, Ви сте били на том препознавању?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесам, обзиром да смо ми покренули све те папире и због здравственог стања пунице, Нуре, мајке Арзмирових, ја сам то све у ствари и радио. Она још увек ово не зна што морам да кажем, да би потврдио истину, нема се ту шта да види, то је под број један, сем шака костију, није комплетан, није ништа. Ја сам од момака који су радили у том одјелу у ствари који су утврђивали ту анализу, тражио да ми презентују на основу чега они мени гарантују да је то Азмир јер знали смо шта све бива. Ја сам узимао зубе његове и покушавао сложити, наравно ни то се није ни могло ништа, али поређујући овај снимак, значи, мајица остала је трака, гума на вешу, вјероватно како је лежао на леђима није изгорела, међутим, патике нису биле његове на ногама, можда је било босе војске у српској армији, па можда су обули они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још имате нешто да кажете?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па не знам, имате ли ви шта да питате па бих о овоме могао причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, видим да сте овде спомињали ДНК анализу, да је позитиван?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно, анализом је потврђено да је то Азмир, да одговара и његовој висини и његовој грађи, тако једноставно смо то прихватили. Ево сад поређујући овај снимак који ја сам наравно прегледао неколико пута имам и касету у кући, видим да је у ствари заиста то он. Нема шта, мислим оно се на основу, ја имам и снимак где смо се ми снимали у Сребреници да би послали касету родбини у Њемачкој где се Азмир нормално видео, ако треба то може свако да упореди да ли је то он. Неспорно је у ствари да је то он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите да ли има питања? Тужиоче изволите, пуномоћници, браниоци?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја се извињавам само једно питање сведоку. Која је удаљеност између Сребренице и Тузле?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја вам кажем, пут из Сребренице до Тузле који сам ја прешао од 1995. прешао сам и 2000. и која је била прошла 2005. где сам тачно добио карту маршруте којом смо пролазили. Немојте ми сад карту, ја да би дошао.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не, ја се извињавам криво сте ме схватили. Не познајем ја тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате колико је удаљено само?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Око 70 км смо ми требали прећи пута, јер смо ми користили планински пут.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Који је то правац којим они иду од Сребренице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редован пут, или кроз шуму или неки ванредни?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: То је цело време био најнеприступачнији пут.

Пут који смо ми морали избегавати све могуће заседе, све могуће артиљерије.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је то праволинијски пут или је према неким?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Једноставно, у тој колони је морала постојати група људи који су мало водили рачуна о тим људима куда да се крећемо, значи где смо приметили заседу морали смо нормално обилазити неки 5-10 км повлачити се и обилазити све те положаје.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад то сам баш хтео да питам. Јел постојале су ту неке вође група или некакви који су одлучивали?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Нису то биле у правом смислу вође група.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: То сте Ви рекли зато Вас питам?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па не, сад вам говорим. То су били људи који су живели на тим просторима који су познавали. Нисам могао ја из Сребренице, рецимо, ајмо до Тузле, јер ја заиста или би морао имати топографску карту неку војну па да се оријентишем у простору или оно једноставно да кажем ајмо УНПРОФОР па да ми ви пресудите.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад на том путу каже биле су заседе и све то. Па јел било некаквих контаката са за Вас непријатељском том војском, да је било неких позива на предају или како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сусрете са војском?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно. Ево догађај који је мени претходио рецимо. Јутро, прва зона, значи тад кад смо кретали, само сам приметио како нешто пада око мене и видео сам да је бомба. Ово личи на Бошко Буха, Мирко пази метак, али вјерујте то се десило. У том моменту српски војник командује престаните пуцати фатајте их живе. Бацио сам оца поред себе. Ја сам легао на другу страну. Кад је активирала бомба момку из Биљачи одбија руку, не знам шта је са њим и где је сад, брат му гине на том истом мјесту. Ја сам успео проћи право напријед кренути и отићи. Мој зет долази након 3 мјесеца живота по шуми и прехрањивању и оно и каже својој супрузи жао ми је Османа и Азема био сам кад им одоше право у руку. То је била судбина господине да ја преживим, а оно позивање сваки дан гарантујем вам безбедност ајде сиђите али ево господо ког сте спасили живих људи, не Ви, извините него мислим оно.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: То ме сад баш интересује. Значи, те групе су се, да ли су оне ишле све заједно нон стоп или су се оне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та колона да ли је ишла? Он је рекао неиспрекидана?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад то сам хтео питати. Где је била та прва заседа ако се можете оријентисати?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Могу, то се зове Братуначка каменица, то је, како ћу вам објаснити кад ви не познајете тај терен. Ево били смо окружени са двије стране регионалним путем а ми се налазимо у коти од можда 1.000 метара где нас они могу да туку са аутоматским пушкама, а туку памома, прагама, патома и свим расположивим средствима. Мени је жао господине што Ви браните можда погрешне људе, али то је ваш посао наравно. Изволите.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад да Вас питам да ли је и до када је и ако је, у Сребреници био Насер Орић?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Извините што овако говорим, Насер Орић је био све дотле док га нису из Сребренице одвели заједно у УН и комаду армије Босне и Херцеговине, значи у том моменту кад је Сребреница падала, нормално Насер није отишао. Вјерујте, ја као човјек.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја се извињавам, да ли је он у том моменту био у Сребреници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он раније пре тога?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Насер из Сребренице је отишао сигурно прије, није отишао него Насера су одвели. Морам ово да расчистим. Ево овако одмах – прво, као човјек који је изгубио сву своју фамилију, моја мајка је изгубила сву родбину, ја сам изгубио све, вјерујте господо мени ни слава и свадба није више што је некад била. У мојој души је сад празнина, мени су све побили, ја немам више вјерујте живих, али ево живим за оно двоје дјеце, а понекад и њима кажем ајмо у собу не могу да вас гледам. Верујте људи, морате схватити човека који вам прича који је изгубио све своје, дођите погледајте код мене листу колико ја тражим родбине. Ја сад кад дођем кући ја само гледам сиротињу око себе, а хоћу вам рећи што би ја кривио Насера као команданта у Сребреници, рецимо оно ајд да кажемо прозвали командантом. Наравно, Насер је имао тај некакав ауторитет зато што је Слободана Милошевића чувао, једноставно имао је те некакве вештине, активности и оно хајмо нека он буде тај који је главни. Ја бих га осудио да је Насер преко шуме побегао из Сребренице, нормално по највишег господина, по Насера је дошао хеликоптер у Сребреницу. Значи, неко је то њему морао организовати господо. Значи, то су ствари иза којих неко мора да стоји. У Сребреницу не може да дође хуманитарна помоћ. Мени је жао што ви то не можете да схватите, што не можете да вјерујете да двије мајке изађу у Братунцу и заустави их конвој хуманитарне помоћи. Питајте господина Моријона како је реаговао кад му је једна госпођа одломила овако комад хљеба који је био направљен од љески од оних реса од љески и можда мало мекиња и клипа од кукуруза, не зрна кукуруза него клипа. Хљеб је био црн као Ваша ташна колико је Моријон био у том моменту паметан, разломио је хљеб и дао двома деци из Коњевић поља доле не знам оних предјела који су пали, који нису мали где да живе у Сребреници него су били на улици испред поште. Кад су деца то јела гладна ухватио се овако за главу не може да верује. То је истина о Сребреници људи. Мени је жао што се о Сребреници тако мало прича што се можда по мени, истина крије и овај суд би могао једноставно и да докаже и да спере мало донекле слику о српском народу и Србије јер се осећају људи да су на неки начин зло им нанели људи из Србије иако морамо сви једноставно знати да није било Србије не би било ни рата у Босни. То су чињенице, то је сто посто доказано.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Сведок је споменуо.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја се извињавам, јел може још мало воде? Само Ви изволите није проблем.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Има што кажу, богату једну фактографију иза себе. Сведок је малопре споменуо да је имао осећај да ће бити нека замена, размена, што и ја имам такве информације од неких новинара. На основу чега је он то закључио да би требала да буде некаква размена, да ће бити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало о некој размени?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Једноставно овако, била је делегација из Сребренице која је долазила на некакве разговоре у Сарајеву. Значи, причало се већ тада о размени територија тамо са, сад колико ви познајете те територије, једноставно на помолу 21. вјека ко је могао размишљати да се може тако нешто десити. Мислим, прво ево из ког разлога вам говорим, што су и код нас и Божић и славе и Бајрами и све заједно слављени, што је мој комшија Србин мени долазио на Бајрам, што Србин ниједан није послао сина у војску ЈНА бившу да му сви Муслимани нису отишли и обрнуто. Владали су међуљудски, комшијски односи. Господо, ниједан Србин у Сребреници није говорио ијекавским прије рата, није

говорио. Срби из Босне и Херцеговине су патили за великим неким Српством, док Срби из Србије су увијек на њих гледали као на мање Србе од себе, што они то морају прихватити. Они су за њих били Босанци исто као и ја. Значи, никад их нису гледали нешто.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Сад следеће питање: Када то Насер Орић одлази из Сребренице?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Прије вјероватно два, три мјесеца, не могу ја тачно. Да сам знао да ће се ово десити вјерујте писао бих историју о Сребреници па можда само пренео тај дневник и добро га уновчио сада. Кажем вам, то се тачно може проверити, значи у Тузлу се може тачно проверити кад је Насер стигао на простор Тузле, то се лако може проверити. Мислим да то није уопште информација која је нешто посебно.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ови заштитни што је рекао ти некакви, да ли војска или не знам ни ја шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединица?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јединице како су биле наоружане те које су остале?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Овако сад ћу вам рећи. Значи, у Сребреници се тачно знало шта је све од оружја како да кажем муслимански народ имао, значи тачно се знало, јер све оно наоружање на неки начин то је од српске једноставно армије.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: ЈНА?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте, од ЈНА и тако да је једноставно војска долазила и тражила да се то мора предати, јер вјерујте прије рата није се могло десити у Београду убиство да се не реши за 24 сата ко га је извршио. Тако је Сребреница била једно мало окружење где се тачно бојан знало гдје се шта ради.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ако сам ја добро схватио господина Османа, он је завршио у Тузли, јел, пробио се до Тузле?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Тачно у Незлуку.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: У Незлуку?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па добро то је та територија.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли има сазнања да су сви из Сребренице, говорим о преживелим, завршили у Тузли или у том Незлуку или су неки завршили у неким другим слободним, за вас?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Није ни за нас било друге слободне територије јер то је била граница јединица где смо ми могли да изађемо. Значи, граница тузланског кантона, регије тузле и тако.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Значи, углавном тако?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте. Неки су једноставно се вратили пут горе према Жепи па су онда са жепљацима, али кад је.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад то сам хтео Вас питати, тај пут према Жепи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се укључим ја мало ако могу? Ја ово заиста вам дозвољавам ова питања и одговоре због неке историјске временске димензије иначе не видим заиста неки..., али ја то пуштам, ево да не буде сад да једну страну пустим да причају, а другу не пустим. Према томе, ја само да знате само да сам свесна да идете јако у ширину, а да то намерно вас пуштам да не би било дилем. Немојте говорити док ја говорим колега, немојте док ја. Ја ћу испоштовати док Ви, па тако ћемо, није фер. Изволите. У реду само да знате да због тога Вас пуштам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад тај други правац према Жепа, куда се то ишло, не знам географију, немамо карте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али не знам за овај догађај шта је то битно?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Жепа се значи још увек на неки начин исто сматрала заштићеном зоном. Једноставно су људи знали да су им већ направили барикаде доле да не могу живи преко асфалта прећи. Значи, они који су одлучили да се не предају, да не силазе доле на асфалт јасно су имали представу да требају сами се пробијати на слободну територију. Једноставно, Жепа је била у другом смеру скроз од те коју су сматрали да су једноставно јединице повучене доле на асфалт.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Последње питање само за господина Османа. Да ли је он, када је гледао, каже да је гледао тај снимак, да ли је још осим тог Азмира, значи од супруге брат, да ли је још неког препознао?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно, одмах сам и господину Керију рекао да је први човек на фотографији у плавој кошуљи кратких рукава је Сидик Салкић, то је мој и ближи рођак и све, човек који је возио у хитној помоћи у Сребреници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се, кад сте га већ споменули, ја бих Вас само замолила, кажете да Вам је рођак, пошто имате исто презиме, јел тако?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да ми кажете у ком степену сродства сте са њим?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па овако. Код вас кажете оно брат од тетке, брат од стрица и оно, значи, Сидиков дјед и мој дјед би могли бити од два брата дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је значи неки даљи степен сродства?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Углавном задржавали смо иста презимена и код нас оно важи ако је исто презиме то се искључиво поштовало.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Е сад на том путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се само мало пошто се надовезујем, мораћу да наставим. У вези Сидика, јел тако, Ви сте га препознали на фотографији?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: На фотографији, јесте искључиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или на филму или само баш на фотографијама?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: На снимцима се поготово оно примјети његово кретање. Ако човјека знате од како сте се родили онда ви вјероватно знате како он хода, који су му гегови, покрети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте видели снимак, да ли знате, тад кад сте Ви кретали из Сребренице, да ли је он био у тој колони, да ли сте га регистровали уопште да је он ишао са вама, као што знате за Азмира?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Нисам га видјео. Па вјерујте ту настане и паника.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: То сам га и ја хтео питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико је Салкић Сидик тада имао година?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па није могао имати више од можда 35 година, можда годину двије да проценим оно слободна процена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је неко даље сродство, али Ви сте га препознали чим сте видели ове фотографије и ово?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду хвала Вам. Изволите?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа и сами сте рекли у свом излагању да ове примедбе које су ишле према колеги Перковићу да сте дозволили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је констатација била, није примедба.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Констановали сте да сте пустили у ширину, на одређени начин и то сте учинили врло намерно. Ја потпуно разумем зашто сте то урадили и мени је то прихватљиво, али нам онда морате омогућити да и можда нешто шире постављамо питања због комплетног чињеничног миљеа јер смо ми овде чули и нешто што није сведочење, што су констатације господина Салкића, наравно на које он има право, али није ово суђење само у овом тренутку ово има врло велико значење.

Дакле, моје питање конкретно да ли тада када излази из Сребренице излази голорук или са оружјем?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Азмир је био дјете господине драги.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Питам Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините ја ћу Вам поставити питање да не буде проблем око комуникације. Ви да ли сте том приликом имали оружје?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Пазите, било је нешто оружја. Наравно да је било нешто оружја, углавном то су биле оно једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви лично носили?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја сам чини ми се имао пушку ловачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате други шта су имали? Отприлике да нам кажете ако знате?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Можете замислити драга господо, шта је могао човјек носити кад крене на пут од 70 км. Шта је могао носити, вјерујте па крените у планину па гледате да понесете паштету а да не носите нешто теже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ми Вас то морамо питати. Ми овде утврђујемо чињенично стање. Ја верујем да нека питања за Вас можда су и сувисла или једноставно нису неопходна, али верујте веома важну ствар судимо и заиста морамо врло детаљно да утврдимо чињенично стање и не желимо ништа да пропустимо у том смислу. Према томе, кад Вас нешто и питамо што по Вашој оцени није можда нај у реду Ви нам ипак одговорите.

Да ли можете да нам кажете, значи, остали људи шта су имали, пошто ми не знамо шта су имали од оружја, шта се то могло носити да нам Ви кажете?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па углавном који су имали то су биле или аутоматске пушке и ништа оно крупније, али не сви. У толикој маси заиста не може све да буде наоружано, јер заиста тачно може свако да утврди – могу војници УН-а закључити колико је то било ако је било претреса терена накнадно колико је нађено тог оружја, лако је господо утврдити то. Зна се да је са мном у првој групи прешло можда 2.500-3.000 људи. Да су сви пренели оружје шта је са осталим, где су сад те пушке кад се врши есхумација, откопавање људи. Јел ико извршио претрес терена, јел пронашао то оружје. Значи, тачно је да није било тог оружја у толикој мери и једноставно не може се са аутоматском пушком ратовати са прагама, тенковима. То морате са војне стране гледати, господине. Ја знам да је вама стратегија да браните ту.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Добро, пустите мени ту стратегију, ја имам потпуно разумевање, ја сам и рекао да имам осећање пијатета према жртвама са свих страна, али о том нешто касније. Да ли је, према Вашим сазнањима, било раздвајања тада кад крећете пут Тузле, дакле, да ли је било раздвајања жене и деце и мушкараца?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Господине Ви очигледно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја да вам поставим претходно. Рекли сте да је колона оформљена, јел су у тој колони сада сви били, мушкарци, жене и деце, јел сви иду или се већ оформила?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Жене, дјеца, наравно и они мушкарци који су хтели отишли су на Поточаре у базу у УН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што ваша колона креће, јел тако или не?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Не, ми смо, значи једни су се одвајали на једну страну који су ишли на Поточаре, а ми смо кренули у правцу тог брда Вуљим одакле смо требали кренути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у правцу тог брда та колона о којој Ви причате, ко је сачињавао ту колону?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па то је ево колона мало способнијих мушкараца који једноставно ето контали су да треба ићи у шуму, а не једноставно ићи у руке људима са којима сте до јуче ратовали и тако, јер вјерујте знало се, тачно се знало да вам не мисле добро чим вам праве то што вам праве – убијате, пали ти кућу, пали ти све и нормално да не можеш да кажеш ево вала мени ће добродошлицу некакву.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дакле, у том периоду, битно је зато што сад док има непосредних сазнања о томе да ли је и он ратовао кад каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били припадник јединице муслиманских јединица?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Волио бих да сам био припадник мировних мисија, али вјерујте господо морао сам бити друго. Ја сам имао бебу од 6 мјесеци и јер сам требао пустити овакве људе да ми дођу до бебе и шта бисте Ви, како бисте Ви реаговали.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Господине Салкићу.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Извините што ја овако причам.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја имам потпуно разумевање за Вас и о тим емотивним стварима кад су деца у питању, мислим напросто не морате ме подучавати, ја имам и разумевање за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо овакве дуеле, молим вас нек иду стварно питања. Ако долазимо у дуел онда не. Ја сам пустила мало да буде атмосфера непосреднија, али видим да ипак то не може.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па председнице већа нећемо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па молим нека иде онда формално. Изволите?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја се извињавам ако има до мене грешке.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Бар са моје стране неће бити доприноса томе, али верујте, ја овде као бранилац немам намеру нити то одговара мом менталном склопу нити нечему што је моје ипак опредељење. Ја овде не правим никакву равнотежу зла, али имам идеју да направим равнотежу емоција јер овде смо са једним тешким облаком због свега што се догодило, али ако ми дозволите у виду примедбе када се овако слуша ја потпуно разумем и не знам колико ћу убедити, пре свега господина Салкића да имам емоције за ово што он прича, али имам емоције и за Возућу, имам емоције и за Кравицу, имам емоције и за Муцахедине и за набијање на колац и све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам каже, то ћемо кад будемо судили друге предмете, нећемо сада о томе да причамо.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: То су чињенице, али идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте на такав начин заиста, стварно све се одвија у заиста доста мирно без икаквих проблема, немојте да правите, нема потребе никакве. Молим Вас кад ја Вам будем рекла. Изволите, ајдемо молимо вас да наставимо с питањима.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Дакле, имају ли ту неких контаката са снагама српским док иду до?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питао малопре колега или господин Перковић свеједно баш то питање и он је рекао да су избегавали круг од 2, 3, 5, 10 км, чак морали су се враћати, све је то рекао.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: То смо чили да је било избегавање. Ја питам да ли је било и борбених дејстава, дакле, сукоб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сад већ друго што сте сад питали, то је потпуно друго питање. Да ли је било борбених сукоба у току тог пута?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па јесте, морало је бити наравно. Нису то да кажемо сукоби, једноставно морали сте проћи кроз линију која вам не да да прођете даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Да ли су та по годинама објективно млади људи или деца у тој истој колони имали некакво оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ова млађа лица, значи, као што је Азмир рецимо 15, 16 и по година?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Не и само још да надовежем. Не знам колико још војно способних људи није имало оружје, то морате подвући. Не, није имало оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Господин Салкић је рекао да је имао одређених сазнања и да је то било од српских снага и да су имали један врло, дакле, узан простор могућег кретања. Зашто тамо неко ко је већ то организовао, он каже формира се колона, то се ипак организује, зашто воде децу без оружја тим путем за који је основано за претпоставити да ће моћи да дође до борбених контаката? Зашто децу која су ненаоружана воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате уопште и да ли можете одговорити на то?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Вјерујте, нико није правио спискове куда ће ко да крене. Вјероватно то је само по себи и правила се колона и кретало се и све, али господине Ви мени одговорите шта би било са 300 дјеце која би дошла у Поточаре? Ја ћу вам набројати још дјеце колико хоћете малолетних која су из руку мајкама отета?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Јел то мислите и на Возућу и на Кравицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим вас такав разговор заиста нећемо. Доћи ћу у ситуацију да Вас заиста опоменем. Само молим вас док ја причам, сви говорите паралелно са мном, ја не знам шта је то, какав је то обичај. Одлазите у јаку ширину, дајете непримерене коментаре, ја Вас заита, немојте долазити у ситуацију, да Вас опоменем. Ако имате нешто у вези, ја сам Вас заиста пустила доста да питате, али сада је заиста превршило сваку меру. Имате ли конкретно нешто да питате, ако немате идемо даље? Немојте молим вас долазите тако сад. Кад будемо судили други предмет онда ћете да говорите то што је везано за њега.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председнице већа, ја сам рекао да одбрана инсистира на томе да покаже пијатет према жртвама и то смо и рекли. Рекао сам такође, да

немам намеру да правим равнотежу злочина, али имам намеру да правим равноитежу емоција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све сте то већ рекли, све је ушло у записник.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Па заиста немам намеру да стављам примедбе. Суштински примедбе се не могу ставити на начин вођења поступка, али стичем утисак да овде дозвољавамо да се иде у ширину, чак и у неким констатацијама, па чак и у оценама да није било Србије не би било рата и то једноставно прође кроз ову судницу, а при томе на то нико не реагује. Епа, дозволите да имам о тој ситуацији лично мишљење, да то баш није тако. Једноставно, ако дозволите и сведоку да иде у том правцу и да даје такве констатације то није сведочење, то је сведочење о сопственом ставу, онда и нама морате дозволити да то мало расчистимо да се овде не би надвио некакав облак који је заиста постојао, црн облак над Сребреницом, али молим вас лепо. То прође кроз судницу и не остане са опоменом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте завршили колега?

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Тако би моја констатација била могуће била, завршавам ако ми дозволите само једну реченицу. Тако би и моја констатација могла бити да Сребреницу није жртвовао Изетбеговић не бисмо ми данас можда били овде. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја сам дозволила.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Опомените ме ако сматрате да сам изашао из оквира законика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само опет ме прекидате кад ја почнем да причам, а ја све време ћутим док Ви говорите иако понављате исте ствари ја Вас пустим да поновите и све време заиста не прекидам Вас.

АДВ. МР. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Перковић је заиста отишао у једну велику ширину управо из тог разлога о којем сте причали и да би то расветлило неки временских и просторних димензија, ја сам то дозволила. Долазимо у неке ситуације где се подиже тензија без икакве потребе. Потпуно је нормално да овде саслушавамо оштећене, нико нема никакве примедбе и ја заиста не знам да ли је могуће да увек само Ви имате неку примедбу. Ја мислим да заиста нема потребе за тако неким непримереним ситуацијама. Ја сам рекла да ћу дозволити максимално сваком од вас да пита шта жели, али до неких граница које се тичу за одређени предмет.

Да ли има још питања? Изволите?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Ја нећу дизати тензију, покушаћу. У једном моменту сведок је говорио да су Срби добили униформе, да су били униформисани, значи да је војска Републике Српске, он тај израз не воли, да је била униформисана. Сад моје питање је да га питате да ли су они у Сребреници били униформисани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали неке униформе? Не само Ви лично, него сви остали мушкарци који су, да ли сте имали униформу или сте ратовали у цивилној одећи?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Верујте, ево ову ћу вам рећи још једну ствар. Код своје куће и прије рата сам гледао телевизију Београд, а не телевизију Сарајево. Био бољи сигнал, бољи програм, све боље. Сматрали смо да никад до овога не може доћи, значи, због оног што сам и мало прије рекао, а да се вратим на оно постављено питање да ли смо имали униформе. Нисмо имали господо никакве униформе, одакле

су могле бити те униформе. Како ће доћи ако смо били од самог старта господине затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Даље питање: Пошто ту постоје у Сребреници два момента док нису били, значи цело време ратних дејстава и онај други део кад су били заштићена зона. У оном првом моменту, значи док су била ратна дејства, да ли је било неких мобилизација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били мобилисани, не Ви лично него уопште да ли је било мобилизације у Сребреници, претпостављам да је то питање?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Није то била у правом смислу мобилизација, људи су се добровољно јављали. Замислите човјека који остане наједном без куће јер мислим да кад водите овај предмет да сте добро упознати, мислим да су и господа адвокати добро упознати са тим како се све то дешавало. Људе прво протерају од својих кућа. Ја не волим термин огњишта, јер нисмо прије сто година, нико више није живео на огњиштима него је живео у фино опремљеним становима. Значи, кад вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су се сами пријављивали као што сте рекли?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Сами се једноставно и организовали и већина тих да их назовемо јединицама су биле везане за теротирија, значи територија горе, чували су подручја горе где су људи живјели и тако.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: У овом другом периоду, значи кад су били заштићени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мировне снаге кад су биле на терену?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Онда је он рекао да су се они организовали, не могу објаснити сад како је он то замислио, то су неке јединице заштитне. Како су онда се мобилисали, како су се онда организовали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тада били организовани од стране неког или истом том принципу као што сте рекли добровољности?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Принцип је..., јер гледате шта се дешавало. Сви из Коњевић поља, Братунца, узмите карту и мало погледајте, у Сребреници се није имало шта јести. Значи, људи са тих подручја организују се, сиђу у Вољавицу накупе кукуруза, значји, донесу да би имали чиме да храни дјецу. Господо, мени је заиста и тешко и жао да причам о стварима које ви не можете ни замислити у каквим условима су људи живјели. Мало прије сам хтео да вам кажем, гледали смо телевизију ону, нисте ми допустили да завршим. За вријеме рата нисмо имали сигнал телевизије БиХ у Сребреници, значи, ја сам имао кући направљену централу на ријеци и пратио сам телевизијски програм. Шта се дешавало? Направљени су спотови српских специјалаца, ми смо ваша српска гарда, знају то ова господа, са униформама финим, на добрим коњима, са добрим хаубицама и све и мали Азмир каже ко не би сад волио да је Србин, види њих, а наши немају ни ципела да обуку. Можете да замислите како су дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не идемо опет толико у ширину јер онда стварно. Изволите питање?

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Баш у вези тих, он каже да су се добровољно јављали, да ли је ту критеријум, какав је ту био критеријум, значи да ли сви који дођу, па се добровољно јаве буду примљени значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви уопште знате како су се људи примали, јел се само пријаве па свако буде примљен или евентуално се направи нека подела или слично и ето тако?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Није. Све је то спонтано и све, није заиста било дјеце у армији, може се то и проверити имате ви људе у Републици Српској, можете ви то врло лако проверити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат још један. Изволите да ли има још неко питање? Јел нема нико од присутних? Имамо овде неке фотографије. Вама су показане фотографије у Хагу, ја то видим, то имамо, па ја ћу Вас замолити да погледате ако. Имате питање ја се извињавам. Изволите. Само да видимо с фотографијама па ћете наравно добити право да поставите питања, није никакав проблем. Само да видимо ових пар овако да ли може да препозна некога од њих. Ја мислим да би то било довољно. Замолићу режију да пребаци на документ камеру да видимо. Хоћете молим вас пребацити.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ево руке на леђима, не знам не видите ви мој прст како ћу вам сад објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми с леве стране које лице по реду?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јел бројимо главе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Од лева значи почињемо?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Пети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пети са леве стране ко је то?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Алиспахић Азмир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Азмир, добро. Да ли препознајете ово друго лице које сте рекли?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Четврти Сидик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврти значи Сидик, а пети је Азмир. Добро можете променити фотографије.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Салкић Сидик, други иза њега који стоји, а са овом отегнутом мајицом је Азмир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Не овде. Алиспахић Азмир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам.

Констатује се да је сведок прегледао фотографије, те на фотографији 0471-6081 за лице у зеленој кошуљи каже да је Алиспахић Азмир.

На фотографији 0471-6080 прво лице у плавој кошуљи кратких рукава је Салкић Сидик, а иза њега у зеленој мајици Алиспахић Азмир.

На фотографији 0471-6087 пето лице које лежи главом окренуто ка земљи у зеленој кошуљи јесте Алиспахић Азмир, а четврто лице гледано са леве стране у оба случаја у плавој кошуљи јесте Салкић Сидик.

Имамо још ове фотографије, али пошто сте Ви на овим показали неспорно, нема потребе да Вам предочавамо остале.

Имате питања? Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих замолила господина Салкића ако може да нам, пошто он каже, пролазе тај пут шумом, да ли он види како иде то заробљавање, како иде то позивање људи, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нешто видите шта се дешава?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно, кроз пут који смо кренули, значи, кад се десила та прва засједа и доле на подручју пута, значи Кравица – Коњевић поље, позивали су да се предамо сви они који нису и једноставно знали су колоне. Асим Салкић, Осман Хасановић, Мујо Хасановић, људи који су се вратили да траже, рецимо своје који су остали једноставно отишли да се предају и који су већ били заробљени, наравно никад се ни они нису више вратили живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да претпостави, ови сви који су стрељани у Годињским барама, они се не налазе заједно, не крећу заједно из?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, сад претпоставке не би могли, питаћемо га да ли он зна да ли сва та лица крећу заједно? Имате ли Ви тако уопште сазнање?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Мало ми је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лица која крећу из Сребренице, претпостављам, а која су, јел тако то Вам је питање, а која су стрељана, јел то питате? Да ли су они кренули заједно, да ли Ви знате?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па оно сат, два смо сви углавном заједно кренули и тад је напуштен комплетан град.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је да Сидика нигде није видео и да Азмира. Да ли је још неког видео од ових који су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових лица који су овде, значи, на којима је извршена егзекуција, да ли сте видели неког од тих лица још у току пута?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Нисам их видео, јер вјерујте тад је била велика и пометња и гужва тако да заиста и ако смо видели можда нисмо регистровали у датом моменту и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Питала бих га да ли он зна како се са Пала стиже на Јахорину, Трескавицу, Трново, да ли можда то зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Наравно, сад знам сва подручја горе јер сам оно кад се све ово десило што се десило наравно имао сам и жељу да одем да то обиђем и да видим шта је. Јадно је што ови људи нису пустили дјецу да претрче 200 метара и да буду данас жива. Значи, упознао сам се с тереном и знам који је то терен, знам све и може се заиста са горе Јахорини повезати пут тамо према Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени су имали такође питања. Изволите можете. Дођите овде па да поставите питања?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Пре свега хтео бих да кажем да не желим да повећам још бол господина. Раније се нисам јављао код претходне три госпође, јер не бих хтео да својим присуством и својим постављеним питањем да им повећам бол. Довољно сте пропатили што 10 година нису нали где су њихови најмилији и што се све то тако десило. Једноставно, желим да постављеним питањем замолим господина да и мени помогне у откривању неке истине, пошто не могу да се отиснем том утиску да, наравно, видим да човек барата са неким чињеницама и да може да ми помогне у неким стварима. Видим да је доста искрен у неким изјавама, чим је признао да су имали оружје, значи да стоји за своје речи и да очигледно познаје материју о којој прича. Једноставно, јесам учествовао сам у егзекуцији по наређењу. Никада нисам био кукавица, нећу бити ни у овом моменту.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Поштено.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Нисам се осећао пријатно ни ја ни моји другари. Наређење нам је наређење. Молим Вас да ме разумете у томе. Нисам се пријатно осећао. Жао ми је због тога и зато желим да Вам поставим питање са којим покушава да се овом суду наметне нешто што ја знам да је наметање. Споменули сте у једном моменту нас Србе, добро то ћу само, споменули сте размену.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Размену територија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је о размени територија говорио а не о размени лица.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Онда сам ја криво разумео, али ипак да ли може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном моменту није било потпуно јасно, али говорио је о размени територија и после је у објашњењу јасно рекао.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Добро, пошто познајете ту материју, да ли сте Ви имали искуства некаква и да ли можда знате ако се врши размена, где се врши и у којим условима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште имате таква сазнања да је некад извршена размена и где је та размена, значи лица вршена?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: У Сребреници је на почетку било заиста оно што сам и мало прије рекао, значи из оних комшијских односа до јуче смо сви заједно јели и пили, како данас да вас убијемо. Једноставно десила се та подјела људи у граду далеко од нас 10 км. У Братунцу живјели су Срби, а Муслимани су живјели у Сребреници и тако су то оно. Па вјерујте ми смо се дозивали, нисмо имали радио везу, нисмо имали ништа, од брда до брда се довозујемо, што ми је рецимо најгоре падало кад чујем из Братунца пуцају у нас људи који говоре екавски, ајде Балије кад ћете ви и ми ћемо вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у вези размене, да ли знате да је нека размена обављена уопште између?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте било размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, ту у Сребреници?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Не у Сребреници него у Жутом мосту, тачније доле то је између Братунца и Сребренице, ниже од Поточара.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Да ли је УНПРОФОР био присутан на територији Босне и Херцеговине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом размене или уопште да ли је био присутан?

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Тада када је господин упознат за размену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се врши та размена, значи да ли су били присутни?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Није тад било уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је чисто између вас да кажем и војске?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Јесте.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: А да ли је доласком УНПРОФОР-а кад су дошли на територију Босне и Херцеговине, да ли је икад вршена размена без присуства мировних снага?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они значи од момента доласка присутни или се и даље дешава ван тога?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: У Сребреници није се могло то десити, јер заиста Сребреница је тако мала да би се могло нешто проћи, а да се не чује и да се не зна, значи све је било под контролом. Све су од првог момента знали, тако да заиста није могло им ништа промаћи. Све су знали у Сребреници.

ОПТ. ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРО: Још бих само да кажем, ако смо ми направили грешку, немојте судити читавом српском народу. Много има јунака, много правих бораца, ми ћемо за своје да одговарамо, а немојте судити ни о Србији ни о српској глави.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Мислим да сам се fino изразио. Ја сам само рекао да не буде тако да су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекао је.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја мислим да сам се fino оградио, јер заиста не желим због мојих пријатеља Срба којих има и у Сарајеву, којих има сад и у Сребреници. Мени је итекако драго кад сиђем сад у Сребреницу и виде ме комшије Срби са којима седим и попијем кафу и испричам се и они кажу жао нам је што се овако десило, све нам је наметнуто, неко је наметнуо. Политика је прљава само да знамо и ти и ја, да је није било било би боље и мени и теби, враћени смо далеко уназад. Ја те разумем у потпуности, али морам да кажем да мора неко разумети и ове мајке. Морате разумети, ја заиста у фамилији, може свако доћи проверити, имам само сиротињу. Ја у мојој фамилији немам човека с којим сад могу моје генерације да седим и да пијем кафу и да причам. Све је побијено људи моји. Не може се то тек тако избрисати. Не може се избрисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду хвала вам.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: И опет сам за суживот, за заједнички живот и ништа друго и то треба да нам буде поука. Мислим да ево, не знам да ли треба о томе нешто да кажем. Дешаваће се простори и у Србији везано за Косово и за доле како се зове Црну Гору, али мислим да је боље 10 година причати политиком него мјесец дана ратовати. Ко год има дјете нека га одмах пошаље и нека бјежи и нека не буде у држави. То је моје искуство и порука свим мајкама и у Србији и у Црној Гори. Земље ће бити, негдје ће се живјети, али кад остане празно мјесто једног детета нико га не може надокнадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо. Видим да још има. Медић Александар имате Ви питање, изволите? Добар дан господине Медићу.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Имам потребу да кажем да господин се осврће и претходни сведок да види људе који су починили убиство, а међу нама овамо који седимо баш нисмо сви починили убиство и ови људи који су починили то су само из наређења починили. Ево човека нек погледа који није пуцао у заробљенике.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ја се извињавам ако је мене неко погрешно схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су људи који су оптужени у овом предмету.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Ви нећете онда ни сносити прозваним се ако нисте то учинили. Мислим, треба то да разумете да нисам у том контексту рекао, наравно да не могу сад рећи ако имате мајке или неко ваш да су они учествовали у томе.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Ја желим да погледам Вас у очи. Исто сам отац детета и знам шта значи бол кад неко неког изгуби. Изгубио сам брата, не рођеног од ујака и знам колико то боли, а отац сам, знам да би ме јако болело да ми неко истуче дете, а не да му узме живот.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Разумем Вас у потпуности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду хвала. Да ли има још неко неко питање да постави евентуално овде присутном сведоку?

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Имам једно питање. Кад је господин рекао како је пок. Азмир, јел рекао видим пантере како су добро опремљени и то, жао ми је што и

ми нисмо опремљени тако, шта то говори? Чему та констатација, значи лошије сте наоружани него ми, значи да се ради да баш нисте без оружја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су сад констатације, пре би могли кроз то да подведемо.

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: То је његова дечја прича, нормално исто као што свако дете размишља о некаквом луксузном аутомобилу и тако и он је размишљао.

ОПТ. МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Да ли Вам је познато у Кравицама ко је водио напад на Кравице и име Насер Орић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стварно немојте толико?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Замолио бих суд, ево госпођо да и на овом мјесту одговорим заиста. Зашто се о Кравици никада није причало до прије годину дана. Господине драги, вас су филовали вероватно лажним информацијама. Жао ми је што сте увучени у све ово. Нека сенађе списак зашто се чекало 10 година па да се каже ево направљена је Кравица. Зашто се чекало? Где су биле те мајке из Кравице да су тражиле мртве? Јесте пала територија ја знам, али није било тих мртвих колико се прича о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад. То није предмет овог спора. Заиста, нећемо сад на све могуће терене да одлазимо, јер има много терена који су активни. Изволите да ли има још неко питање или можемо да завршимо са сведоком? Да ли Ви желите још нешто да кажете? Хвала Вам лепо можете се вратити. Имате ли Ви још нешто да кажете што Вас нисмо питали да сматрате да је битно, у вези самог догађаја да нам разјасните а евентуално, мада сумњам да је нешто остало што Вас нисмо питали?

ОШТ-СВЕДОК САЛКИЋ ОСМАН: Па немам шта ја вама рећи, обзиром да је закон пред вама, ви ћете донети вероватно праведну одлуку. Они који су заиста кажњени требало би извући поуку из овога и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо. Можете да се вратите. Можете присуствовати даљем суђењу.

Ја ћу направити паузу од 10 минута, па ћемо направити даљи план за даљи ток суђења да ли ћемо данас да наставимо са оштећеним или ћемо евентуално за сутра. Сад ћемо се договорити. Колега нешто има обавезу, до пола 2 можемо најдуже да судимо због тога кажем, али сада морамо да изађемо 10 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес у 12,50 часова на 10 минута ради паузе за одмор.

Настављено у 13,10 часова после паузе за одмор.

У 13,00 часова приступио је адв. Јеврић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за сутра смо се само договарали, у ствари око суднице, па смо рекли да ће бити у судници 1 јер су све суднице заузете, а судница 4 је заиста доста мала. Остала су нам двоје оштећених да саслушамо у својству сведока. То је за сутра предвиђено и да се договоримо око даљег програма за месец фебруар и рада у 9,30 часова као и до сада.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес се прекида а следећи се наставља дана 26.01.2006. године у 9,30 часова, у судници бр. 1.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА